

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

20 NOVEMBER 1929 - No. 8

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

In het Tehuis voor Ouden van Dagen te Venlo.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 10 Nov. '29

Menier.

Zondagmiddag. Op m'n staande klok tenminste, want in de natuur is 't alweer lang-en-breed avond, amico, hoewel 't nog vier uren slaan mot. En 'n weer!

Om 'r ginnen hond deur te jagen.

De leste blaren, droog as perkement, geel as saffraan en haard as glas, slieren mee veul geraas op d'n wind deur de locht. De boomen staan te kreunen onder d'n November-sturm en nouw en dan patsen er droppen uit de wolken teugen 't raam aan, in groote schuine strepen, mee 'n geweld da-ge 'r verschrikt van opkèkt. 't Is me-n-et wirke wel!

En donker, donker! Ge wordt er stil onder.

Op heel d'n weg, deur heel 't durp is gin aander leven en lawijt te bekenen, as 't spoken van de natuur. Me zitten ier op d'n oogenblik wa-d-eenzaam en afgesloten van heel de wêrld en alleen 't tikken van de klok en 't gestaamp van d'n Bles hiernaast in d'n stal, scheuren as 't ware gaten in d'n sluier van stilte, die over ons húske lee gespreid. Wilde geleuen, da'k in deuzen tijd, nouw me nog nie zoo gewend zijn aan de winterstilte, op zukke Zondagmiddagen, dikkels heimwee heb naar wa menschen? Da'k dan bij m'nen buur m'n pepke gaai rooken! Dan klasjeneeren me over alles en nog wa, — de vrouw leest 'n stukske uit de kraant, waar me weer 'n bomke-n-over op kunnen zetten en me houwen lekker 't vuur in d'n hêrd. En meestal, amico, vergeten me dan de laamp op te steken. 't Eene kommeke koffie over 't aandere, op 't lest 'n borreltje en as 't dan wa dieper in d'n middag worren gaat, dan zitten me te leuteren in 't licht van 't vuur, dat te daansen staat in gekke grimasse teugen de witte muren aan. Dan wiebelt de schaduw van Nilles, m'n buurman, op d'n muur as 'n groot, gek zwart ding, da-d-over de plevuizen laangs d'n waand opkrúpt tot aan 't plefon toe dikkels. En dan mot ik 'm nouw en dan 's goed aankijken om te zien, of ie 'r nouw wezenlijk zoo vrimd uitziet as z'nen schaduw. Maar dan lijkt ie heel, heel klein, mee 'n gloeiend, rood gloeiend kopke, deur da-d-et heelegaar beschenen wordt deur 't vuur uit d'n hêrd, en vallen zwarte schaduwkes van z'n neus en z'n wenkbrauwen en 'n paar bobbeltjes, naar éenen kaant over z'n gezicht, onder de donkerte van z'n petje en ziet ie eruit as 'n carnavals-maske da-d-in harde en valsche kleuren is geschilderd mee twee groote gaten d'r in, waarachter z'n oogen zitten. Dan leggen de groeven en de gleuven van z'n kop er zóó diep in, of ze 'r ingekörven zijn mee 'n bot mes, terwijl z'n nek aan mekare lijkt gezet van stukskes mozajiek in wispelturige medellekes. Ja, dan is 't net, of 't vel van zo'nen mensch 'nen ouwen linnen lap mee verf is, da-d-is gebarsten in duzenden stukskes van d'n ouwerdom in weer en in wind. Ge zouw gras kunnen zaaien in die groeven en naaien, die vol mee zaand zitten en dan vuul ik zoo 's mee m'n vingertoppen in m'nen eigen nek om te weten, of die ok mee stukskes en brokskes in mekaar zit, net as 't vel van 'nen schildpad. Maar as 'k dan kijk naar Kaat, — Nilles z'n nicht, die bij hum in z'nen dienst is, — en ik zie de vurige slangeskes van d'n hêrd in heur groote oogen kronkelen en lichten, — d'n oranje vuurschijn heur zachte, donzige wangen zachtrood kleuren, — de schaduwen daarover verglijen, of die d'r wangen efkens kussen, — 't kuiltje in d'r wangen telkens groter en kleiner zie worren en d'ren schoon-gevurmden nek as 't ware deur-lichten van den vurigen gloed, d'r zwarte haren blaauw-glaanzen — as gepolijst pèerlemoer, dan — dan bijt ik op d'n steel van m'n pepke, dat er de stukskes afbreken. Dan is 't mee de rust gedaan. Dan staan ik op, — zeg „goeienavond-samen” en gaai ik naar d'n stal, maak d'n Bles los en gaai deur weer en deur wind laangs de bosschen draven, dat de vlokken schuim van d'n Bles teugen m'n broeks-pijpen kleven. Dan hijgt ie en hinnekt ie van overmoed en levensgenot. Dan gooit ie z'n eigen teugen

d'n wind en d'n regen in, da z'n doffe, zware stappen deur 't bosch dreunen.

Dan gaat z'n bruine huid glaanzen van d'n rengel en 't zweet as 't haar van Kaate, dan — dan zijn Bles en ik één. Dan zwellen de spieren, tot krakens toe. Dan piep 't tuig, of 't breken zal. Dan bestürmen, dan trotseeren me de stürmvlagen en d'n donkerte van 't bosch; dan vliegen me over slooten van meters breed; gallopeeren me over heggen, dat de èerdekluiters om m'nen nek suizen; dan vliegen me over de boschwegels da'k gin boomen meer zie, maar eenen grooten donkeren muur, waarachter geheimzinnig de spoken van d'n sturm optürven teugen d'n hemel aan. Dan, amico, dan freten me-n-ons overvloedige krachten mee bonken tegelijk op tot ons oogen floersen en rood worren van vermoeienis en d'n wind.

Ge mot goed d'n weg kennen veur zo'nen galop, da snapte. Ginnen boomwortel, ginnen vlonder, gin slotje of ge mot weten. waar 't leet maar wa-d-ik nie weet, da wit d'n Bles en wat d'n Bles nie wit, da weet ik, maar meestal weten me 't samen op zo'nen bliksemtocht. En as me dan deur en deur vermoeid zijn, de spieren natrillen van de inspanning, 't zweet in m'n haren zit en mee dikke drop-pels achter in m'nen nek lopt, dan leg ik aan bij d'n boschwachter, lot Bles tracteeren op 'nen erm malsch, versch hooi; put ik 'nen emmer kristalhelder welwater uit d'n put veur 'm en bestel veur m'n eigen 'n glas pils, da 'k dan vuul loopen deur m'nen buik tot op d'n bojem van m'n maag. En as Bles dan ok weer wa bekomen is, z'nen stèert 's gèef opgelicht, dan heur ik z'nen hinnik teugen al de duzenden boomen van de bosschen ketsen en dan gaan me op 'n sukkeldrafke weer op huis aan. En as ik m'n perdje dan in d'n stal zet, 'm afvoer veur d'n nacht en mee 'nen harden doek z'n lillende huid wa-d-afgerooschen eb, dan buigt ie z'nen schoonen, fieren kop naar me toe en dan mot ik 'm tusschen z'n oogen over z'n witten neus wrijven. Zeggen

dat ie braaf is en dan gaai ik naar binnen om veur m'n eigen te zurgen. Dan gaan de natte kleeren van m'n lijf dan trek ik m'nen schoonen kiel al aan, gaai m'n pepke weer opzuuken en vaal na 'n uurke vanzelfers in 'nen slaap, die mee gin goud te betalen is, zoo deugdzaam. Ja, amico, in deus woeste dagen, nouw de lochten er dikkels uitzien, of ze mee 'n zweep deur de oneindigheid worren geraanseld; in deus woeste dagen, nouw de wind giert om ons huis, dat de blinden ervan piepen, de boomen in d'n grond staan te wiegen, dat de èerde ervan scheurt; dat de natuur mee 'n hartstochtelijke vernielzucht raast en kocht; onze rivieren opzwipt, da ze tot boven aan d'n dijk komen en rusteloos veurbij rollen; dat de rengel mee droppen as duiveneiers zoo groot teugen de ramen kletst en in oewen nek patst, in zukke dagen dan kan 't ok spoken in oew zielement. Dan zoude oewen schofft teugen 'n houten schuur willen schoeven, oew klompen vast in d'n slek persen en zoo perbeeren 'n heel bouwse teugen de wêrld aan te drukken. Dan motten oew spieren, die zoo nouw en dan opspringen, of er stalen veeren onder zitten te douwen, die motten dan 's in 't werk worren gezet tot ze van gummi worren, zoo haard!

Dan worde geleefd in plots da ge zelv ers leeft, as ge nie snotverdimmes goed oppast!

Maar ollee, daar zijn me zelv ers bij.

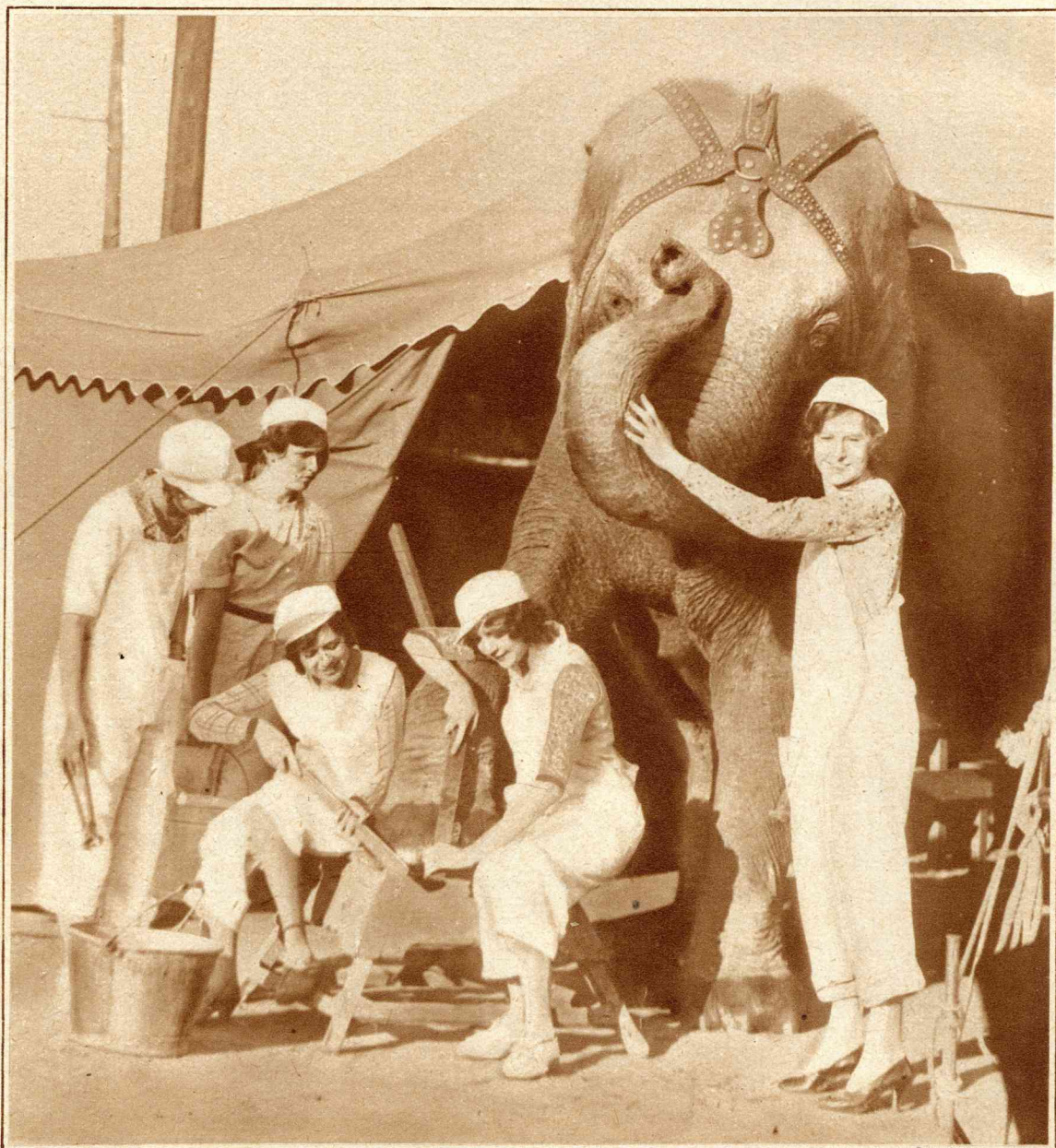
Maar da's waar: as de blaaijes aan de boomen komen en as ze d'r afgaan, — dan kook 't dikkels in ons aaiers, maar dan springen me te pèerd en komen van zo'nen tocht weer thuis. of me-n-'s lekker gebaaid emmen.

Amico, ik schei d'r af.

't Is avond geworren, 'k gaai 'n stukske Huizen opzetten.

Veul groeten van Trui en as altij gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

De Pedicure.

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

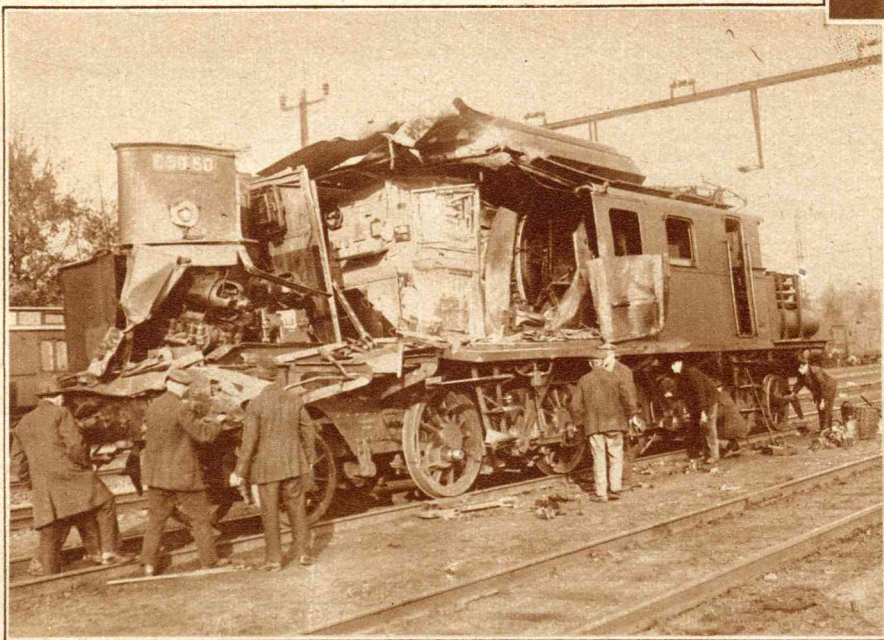
De declaratie van Lord Balfour, dat Palestina een voor het Jodendom gereserveerd territorium moet zijn, heeft bij de Arabische bevolking kwaad bloed gezet. Protestvergaderingen en optochten zijn aan de orde van den dag. Hierboven een beeld van een vergadering, waar een der leiders het woord voert.

De Arabieren hebben geprotesteerd tegen de Balfour-declaratie, onder de leuze „Palestina moet Arabisch” blijven. Hierboven ziet men de met opschriften voorziene auto's door het land trekken.

De Berlijnsche studenten waren niet tevreden met eenige door den nieuwen rector getroffen maatregelen. Zij protesteerden daarom voor het Universiteitsgebouw en het eind ervan was, dat een en ander in een vechtpartij tusschen Joodsche en niet-Joodsche studenten zijn besluit nam, waarbij een aantal belhamels-studenten werden gearresteerd.

Een foto van de geheel vernielde machine van den trein, die bij Dessau een ernstig spoorwegongeluk kreeg.

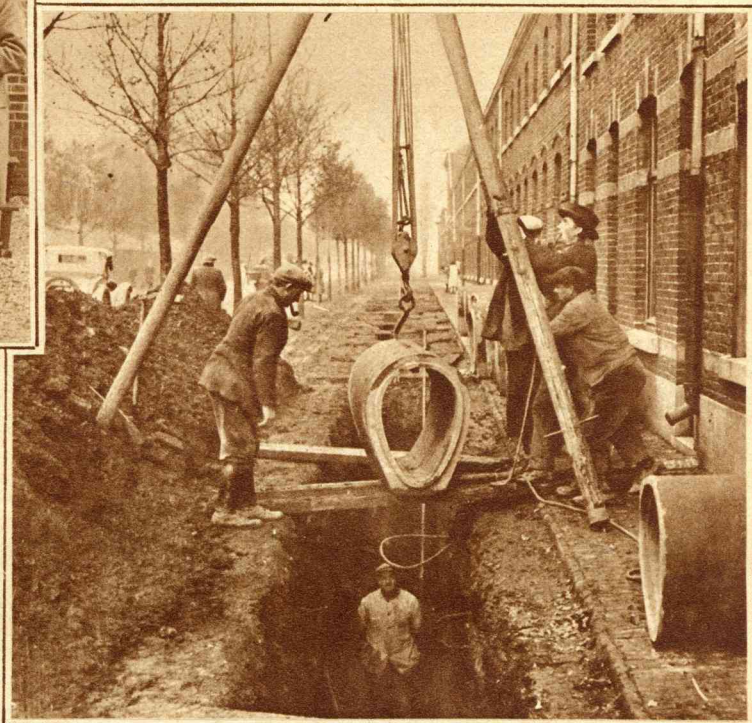

Mevrouw Curie, de bekende ontdekker van het radium, bracht een bezoek aan Amerika en kreeg daar van President Hoover een cheque van f 125.000 voor den aankoop van een gram radium. Op onze foto ziet men de Fransche geleerde vrouw zittend tweede van links.

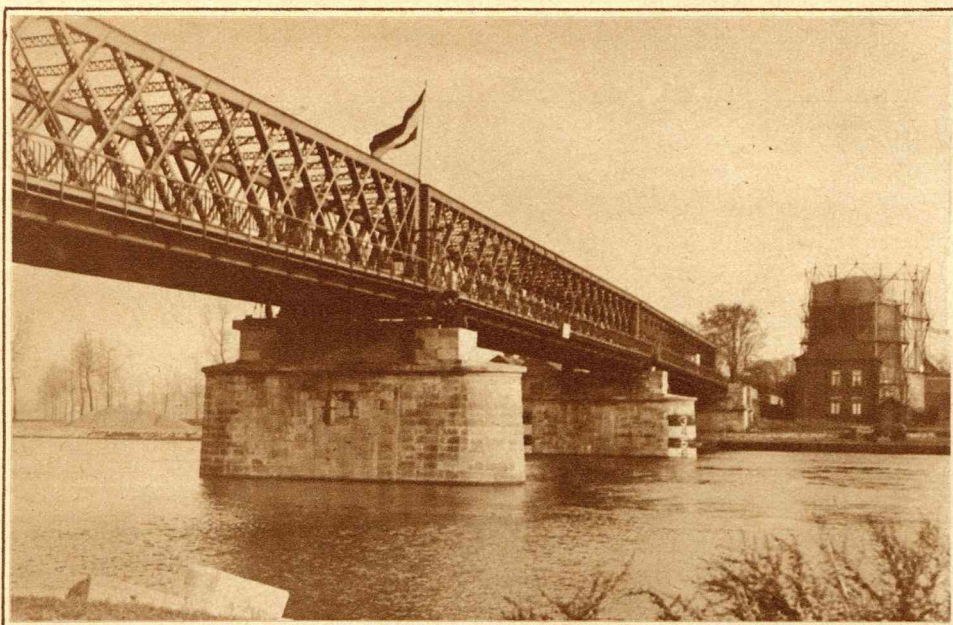

De heer de la Fay te Steyl (L) herdacht heden den dag, waarop hij vóór 40 jaren als werkend lid aan het kerkzangkoor werd verbonden. De koristen hebben hem hartelijk gehuldigd. Op de bij deze gelegenheid gemaakte foto zien we in de eerste rij v.l.n.r. de heeren: M. Bekx, J. Bekx, Rector Windhausen, jubilaris en echtgenoot, J. Bors (Dir.) en verdere koristen.

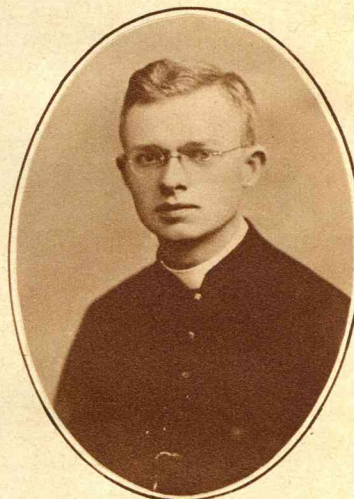
Limburgsch Nieuws

Op den Meerssener weg bij Maastricht wordt een rioleering gelegd. Kijkje op het werk.

De Maasbrug te Roermond heeft hare ophooging in verband met de kanalisatie der Maas thans bereikt. Terwijl de laatste centimeters werden opgevoerd, werd de driekleur geheschen en was de brug in het midden M. 2.50 de hoogte ingebracht zonder eenige storing in het verkeer.

De Z. E. Pater F. Ubaghs uit Maastricht vertrok den 29sten Oct. naar de Missie van IJsland.

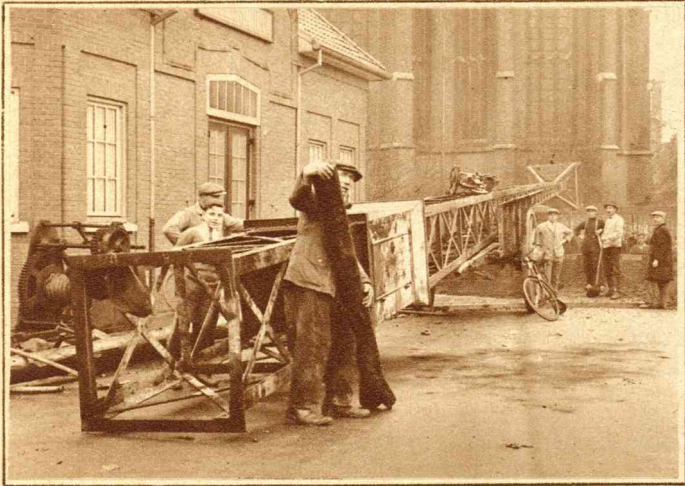
Een groote luidsprekerauto gaf te Roermond demonstraties.

Het bekende bokkenrijdershuisje aan den Rijksweg te Heerlerheide begint danig in verval te raken, zoodat het wel spoedig in zal storten.

Oud bij modern te Hoensbroek. Het viaduct van den mijnspoorweg naast een oud huisje in de Crubstraat.

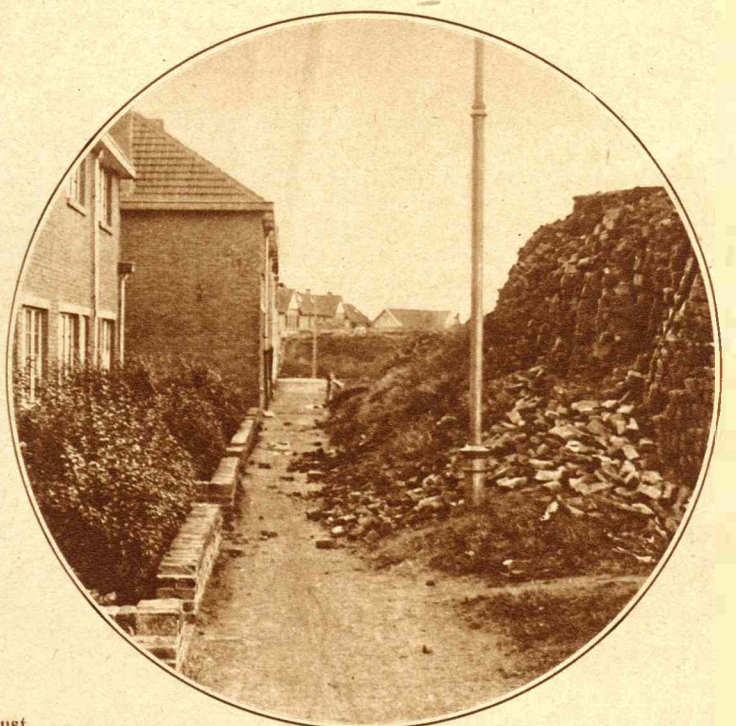
Te Venlo werd een nieuwe telefoonpaal neergezet. Het ijzeren gevaarte heeft een lengte van 27 M. Kijkje op het werk.

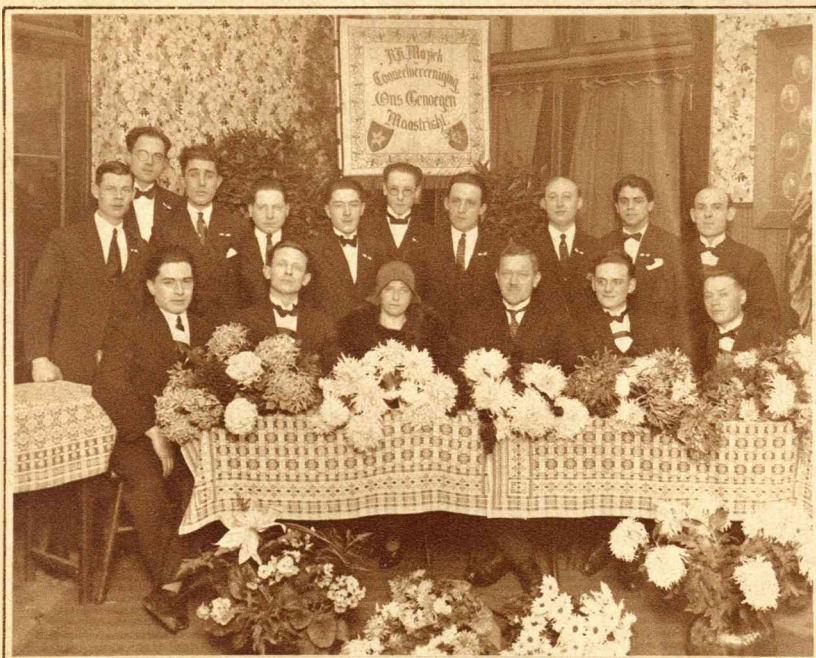
„Jong Limburg” viert feest. Wij maakten te Venlo deze foto van de feestende leden der vereeniging „Jong Limburg”, waarvan de Venlosche afdeeling luisterrijk het 10-jarig bestaan herdacht.

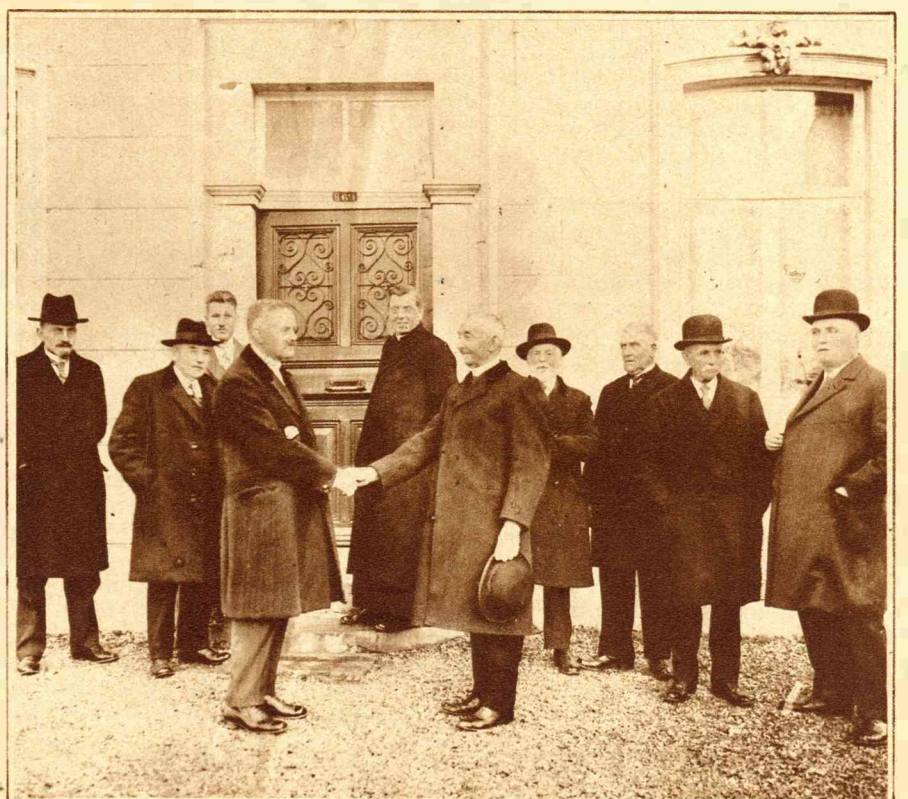
Zoo'n groote lummel lust ook nog wel een fleschje.

De bewoners van de Hendrik van Veldekestraat op den Molenberg te Heerlen genieten van het uitzicht op oude steenovens. Wat zouden zij dankbaar zijn, als deze eens opgeruimd werden!

Te Maastricht vierde de Tooneelvereeniging Ons Genoegen haar 12½-jarig jubileum, terwijl tevens op dien dag de heer Karel Geelen 10 jaar aan deze vereeniging als regisseur verbonden was. De vereeniging schonk aan haar regisseur een bronzen plaquette met zijn beeltenis. Groep van de jubilerende vereeniging tijdens de receptie.

HET 25-JARIG BESTAAN VAN DE BOERENLEENBANK TE HORN. 25 jaar lang hebben de Hornsche boeren hun financiële aangelegenheden in handen gegeven van de Boerenleenbank. Voorwaar een zaak van vertrouwen, doch door noesten arbeid heeft deze schitterende instelling zich weten te handhaven. Hiernaast wordt een der vlijtigste werkers der bank n.l. de heer H. H. Peters, kassier, door de bestuursleden gehuldigd.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Juffrouw Nitschke maakte een onvriendelijk afwerend gebaar. „Laat dat maar! U had het mij beter moeten vergelden. Dat zou meer waard zijn geweest dan alle mooie praatjes. En zie nu maar, dat u ergens onderdak komt, opdat wij beiden geholpen worden. Dat is immers het voornaamste.”

Zonder verder een woord te spreken, deed het jonge meisje de deur open en ging weg. Eenige minuten later omgaf haar weer de woelige drukte der groote stad, en honderden mensen liepen langs haar heen, zonder te vermoeden hoe hopeloos het met dit aanvallige meisje gesteld was.

De smartelijke ervaringen der laatste dagen hadden haar geheel terneergeslagen. Gejaagd liep zij in het drukke Breslau voort, tot zij duizelig werd en zich herinnerde, dat zij dien dag nog niets anders had gebruikt dan een klein stukje brood. Zij wilde nu in een lunchroom haar laatste geld gebruiken, om een kop koffie te betalen, maar even daarna kreeg zij opnieuw een hevige duizeling en viel bewusteloos neer.

Den volgenden morgen stond in alle kranten, dat een jong meisje bewusteloos op straat was neergevallen en bij een nader onderzoek bleek te lijden aan hevige zenuwkoorts. De gemeentelijke dienst had haar naar het gasthuis gebracht. Nu lag zij in het Allerheiligenhospitaal, waar de geneesheer haar toestand zeer ernstig achtte.

III

Het kantoor van den graanhandelaar Krauze lag op een hem toebehoorend stuk grond in de Tassenstraat. Daar lag het in een zoogenaamd tuinhuis, dat men slechts bereikte, nadat men verschillende pakhuizen voorbij was gelopen. Het niet mooie gebouw van slechts één verdieping werd tegenwoordig alleen bewoond door den weduwnaar Krauze en zijn bejaarde huishoudster. Het kantoor was gelijkvloers naast de ingang deur, een doodgewoon vertrek met een enkel raam, waarvan de meubelen een langdurig gebruik aantoonden.

In de nabijheid van het raam stonden twee eenvoudige, bruinegeverfde lessenaars. Een blonde jongeman van misschien zes-en-twintig jaar was ijverig aan het schrijven, toen de graanhandelaar met een korten groet binnenkwam.

Sedert het onwelkome bezoek, dat Krauze bij de weduwe Nitschke in de Zevenhuizenstraat had afgelegd, waren al verschillende uren voorbijgegaan. Maar zijn knorrig humeur scheen sindsdien niet verbeterd te zijn. Zijn mager geelachtig gezicht met die koele uitdrukking zou het echter voor een geoefend menschenkenner nog moeilijker maken, om iets te raden van hetgeen er in de ziel van dezen man omging; maar toch deden zijn op elkaargedrukte dunne lippen eerder aan alle andere dingen denken dan aan een vriendelijke stemming.

Zwijgend legde hij zijn hoed en overjas neer, keek de op zijn lessenaar liggende poststukken na en las vlug eenige brieven over, die hem ter onderteekening werden voorgelegd.

„Ik moet weer de aanmerking maken, mijnheer Wendrich, dat uw stijl niet vlot en zakelijk genoeg is,” zei hij op een afkeurenden toon, toen hij met den laatsten brief klaar was. „U heeft hier in mijn kantoor geen hoofdartikelen vol leerzame gedachten en mooie zinnen te schrijven. Mijn klanten verlangen vooral een duidelijke, juiste uiteenzetting zonder veel nuttelooze redeneeringen. Het zou mij aangenaam zijn, als u eindelijk wilde beginnen, met u dat af te wennen.”

De wangen van den boekhouder kleurden hevig bij deze terechtwijzing, maar hij hoorde die toch aan, zonder iets te antwoorden, en ging slechts nog vlijtiger voort met zijn werk. Ook de graanhandelaar sloeg een van de dikke handelsboeken open en begon daaruit een lange reeks getallen af te schrijven.

Na een korten tijd legde hij echter zijn pen neer, steunde beide armen op het blad van den lessenaar

en vroeg op een hinderlijken toon: „U was immers als ik mij niet vergis, een boezemvriend van mijn zoon; wist u ook iets van zijn verloving met het meisje uit de Zevenhuizenstraat?”

Zichtbaar verlegen hield de boekhouder met schrijven op. „Als mij daarvan iets ter oore was gekomen, mijnheer Krauze, had ik toch zeker recht, om er over te spreken.”

„Bespaar mij alstublieft alle romantische praatjes. Als ik u een duidelijke vraag doe, dan wil ik ook graag een duidelijk antwoord hebben. U ziet immers, dat u mij geen nieuws zult vertellen.

„n Leuk viertal jonge Chineesche Chomhondjes.

Het meisje heet Elze Lobener en is de dochter van een halfgekken zoogenaamden uitvinder. Kent u haar?”

„Ik heb de jongedame een of twee keer vluchtig gezien.”

„Nadat mijn zoon u haar als zijn teergeliefde meisje had voorgesteld, nietwaar?”

Wendrich zweeg en de nijldige trek om de lippen van den graanhandelaar kwam nog duidelijker te voorschijn.

„Uw stilzwijgen is zeer prijzenswaardig, mijnheer, maar u hoeft u niet noodeloos in te spannen, nadat mijn zoon zelf tegenover mij den sluier van het geheim heeft opgelicht. Maar op mijn verzoek, om in Berlijn toenadering te zoeken tot een jongedame, die ik tot zijn vrouw had gekozen, heeft hij gisteren kort en bondig geantwoord, dat hij nooit met iemand anders zal trouwen dan met die juffrouw Lobener. Uw teer geweten zal u dus niets verwijten, als u mij antwoordt op de vraag, wat u van het meisje en haar relatie met mijn zoon weet.”

„Ik weet, dat Elze Lobener een degelijk en allerliefst meisje is, en dat het zeer verkeerd zou zijn, om anders dan op een toon van hoogachting over haar te spreken.”

„Een les voor mij, als ik u goed begrijp! Voor iemand, die haar slechts twee keer vluchtig gesproken heeft, kent u het meisje buitengewoon goed. En hoe staat het nu met de verloving van die twee?”

„De brief van uw zoon zal u daarover beter inlichten, dan ik zou kunnen doen. Zooals ik mijn vriend ken, heeft hij niets meer voor u verzwegen, nadat hij het oogenblik voor een mededeeling gekomen achtte.”

„Zoo, denkt u dat waarlijk? En No. 2
wat raadt u mij nu aan?”

„Wat zou ik u beter kunnen aanraden, mijnheer Krauze, dan om het geluk van twee mensen, die door de Voorzienigheid voor elkaar bestemd schijnen te zijn, niets in den weg te leggen. Geef onvoorwaardelijk uw toestemming. U zult zoo'n besluit waarlijk nooit behoeven te betreuen en moogt dit des te zekerder nemen, omdat Rudolf ook zonder uw toestemming nooit van het meisje zal afzien.”

In het vuur van zijn antwoord had de boekhouder den sluwen glimlach om de lippen van zijn patroon niet bemerkt.

Hij keek ontsteld op, toen Krauze nu met een sarcastische beleefdheid zei: „Ik ben u zeer dankbaar voor uw vriendelijken raad. Omdat ik echter voorloopig niet van plan ben, daarvan gebruik te maken, raad ik u bij deze gelegenheid dringend aan, zoo spoedig mogelijk een betrekking bij iemand anders te zoeken, die uw goede eigenschappen beter waardeert dan ik. Ik behoor nu eenmaal tot de ouderwetsche mensen, die van hun onderhoorigen verlangen, dat zij hun plicht niet slechts in de kantooruren doen. Wie mijn brood eet, die moet ook mijn belangen verdedigen en niet achter mijn rug tegen mij optreden.”

„Ik wist niet, mijnheer Krauze, dat ik ooit —”

„Laat mij toch eerst uitpraten; daarna zult u mij begrijpen. Als u een nauwgezet man was geweest, dan had u mijn zoon van zijn dwaze liefde trachten af te brengen, of u had mij tenminste daarover ingelicht, opdat de zaak niet zoo ver zou kunnen voortgaan. Hij was toch niet de persoon, die u uw salaris betaalde en als ik u de betrekking opzeg, zal hij u niet kunnen helpen.”

Zijn toon was langzamerhand zoo brutaal geworden, dat Wendrich van drift verbleekte. Terwijl hij zijn patroon strak aankeek, antwoordde hij: „Mijn vriendschap voor uw zoon heeft niets met mijn betrekking te maken. En als u denkt, dat ik u voor wat u mij betaalt ook nog als spion moet dienen, dan vergist u zich geheel. Al het geld ter wereld zou mij niet kunnen overhalen, om als verrader tegenover mijn vriend op te treden.”

„Dan moet u ook maar bij mijn zoon in betrekking gaan,” viel de graanhandelaar hem brutaal in de rede. „Ik moet tenminste persoonlijk van uw hulp afzien. U is tegen den eersten van de volgende maand ontslagen.”

De jonge boekhouder haalde diep adem zooals iemand, die slechts met moeite zijn gevoelens bedwingt. Met een groote kalmte, die zijn patroon meer ergerde dan een hartstochtelijke uitbarsting van drift, zei hij na een kort zwijgen: „Ik neem mijn ontslag aan, maar ik verzoek u dringend, mijn betrekking nu al te mogen verlaten. Ik doe onder deze omstandigheden graag afstand van het salaris der laatste acht dagen.”

„Als u rijk genoeg is, om u zoo'n weelde te veroorloven — voor mijn part! Zoodra de post van heden afgehandeld is, kunt u vertrekken.”

Er werd niets meer door hen gezegd en een half uur later was Krauze alleen. Hij had Wendrich's koelen afscheidsgroet met een onduidelijk gepevel beantwoord en zoodra de deur achter den vertrekkenden boekhouder gesloten was, pruttelde hij bij zichzelf: „Als ik had geweten, hoe gemakkelijk hij weg te krijgen was, zou hij waarachtig niet zoo lang als lastige oppasser hier zijn gebleven.”

Nu haalde hij een zeer gekreukelden brief uit zijn borstzak, streek dien glad en keek langen tijd met gefronste wenkbrauwen daarop neer. De tamelijk ongelijke letters op het papier waren blijkbaar van een niet geoefende vrouwenhand afkomstig en de inhoud luidde:

„Zeer geachte zwager!

U hebt mij vandaag andermaal tevergeefs laten wachten, en het korte briefje, waarmee u zooeven uw wegblijven tracht te verontschuldigen, heeft mij volstrekt niet bevredigd. Ik vind het, eerlijk gezegd, zeer eigenaardig, dat er bij u iederen keer op het laatste oogenblik iets tusschen komt, als wij hebben afgesproken, samen naar de recht-

bank te gaan, om de hypothecaire zekerheidstelling van mijn vordering te verkrijgen. Ik wil hiermee niet bepaald zeggen, dat ik wantrouwen tegen u gevoel, maar als hetzelfde spel nog vaker herhaald wordt, zou ik ten laatste wel op de gedachte kunnen komen, dat u mij om een of andere reden met ongedronde voorwendsels en praatjes zoet tracht te houden. En ik denk, dat het voor onze vriendschappelijke verhouding beter zou zijn, als u niet zoo'n verdenking bij mij liet opkomen. U moest mij toch genoeg kennen, om te weten, dat niets mij meer ontstent dan onordelijkheid in zakelijke dingen. Ik verzoek u dus, nu heel beslist dag en uur te bepalen voor onze gezamenlijke wandeling naar de rechtbank en uw bezigheden zoo te regelen, dat ik niet weer tevergeefs op uw komst behoef te wachten.

Ook geef ik u kennis, dat ik de zaak door een rechtsgeleerde zal laten regelen, als de inschrijving niet binnen de eerstvolgende acht dagen plaats heeft gehad.

Met vriendelijke groeten

Wilhelmina Abt."

Krauze keek zoo lang naar het papier, alsof hij den brief van buiten wilde leeren. In waarheid wist hij na verloop van eenige minuten niets meer van het gelezene, want hij keek als iemand, wiens gedachten geheel vervuld zijn met de oplossing van een zeer moeilijk vraagstuk.

Haast een half uur bleef hij zoo in gepeins verdiept; toen haalde hij diep adem en terwijl hij werktuiglijk met een liniaal over den brief streek, prevelde hij: „Het moet wel! Ik word er immers als het ware toe gedwongen — zij wil het niet anders hebben.”

Zijn toch al erg vooruitstekende kin kwam daarbij nog meer naar voren en tusschen zijn wenkbrauwen kwam een diepe rimpel, die aan zijn gezicht een uitdrukking van onwrikbare, haast brutale beslistheid gaf. Voor den laatsten keer las hij het schrijven over, dat zoo lang het onderwerp van zijn gedachten was geweest, toen scheurde hij het met overleg in heel kleine stukjes, die ook de meest ervaren criminalist niet tot een leesbaar geheel had kunnen samenvoegen, en nadat hij nog een poosje in zijn handelsboeken had gebladerd, verliet hij het kantoor.

Aan het einde van de smalle gang, die door het benedenhuis liep, opende hij een deur, zonder echter de keuken binnen te gaan, die daarachter lag. Een oude, zeer leelijke vrouw was aan het fornuis bezig en wendde zich zonder veel gediensigheid naar hem toe.

„Wat is er nu weer? Ik hoop toch, geen nieuwe werkzaamheden. U ziet immers, dat ik mijn handen al vol heb.”

„Nu, bedaar maar, Mina! Ik ben volstrekt niet voornemens, je in je werk te storen. Ik wil alleen maar zeggen, dat ik naar boven ga, om een uurtje te slapen. Als er intusschen iemand naar mij zou vragen, dan ben ik niet thuis. Ik wensch niet gestoord te worden — heb je mij begrepen?”

Hij had met een haast luide stem gesproken; met een knorrig gezicht keerde zij haar rug naar hem toe.

„U hebt immers hard genoeg geschreeuwd,” pruttelde zij. „Denkt u misschien, dat ik doof ben?”

„Nu, men weet immers bij jou nooit, of je niet juist je hardhoorigen dag hebt. Je behoeft mijn eten ook niet boven te brengen, voordat ik er om schel.”

Hij deed de deur weer dicht en bevond zich spoedig op de bovenverdieping, waar zijn slaapkamer en de nu slechts gedeeltelijk gebruikte woonkamers lagen. Hij bleef wel twee minuten luisterend op het portaal staan, om zich te overtuigen, dat hij niet van beneden af nagekeken werd. Toen klom hij op zijn teenen een smalle trap op, die naar den zolder leidde en hier opende hij met een aan zijn bos bevestigden sleutel de deur van een vertrek, waarin behalve allerlei ongebruikt huisraad en andere rommel ook twee groote oude kisten stonden. Met eenige moeite maakte de graanhandelaar het verroeste slot van de eene open, om lang zoekend in de vrouwenkleeren, mantels en sjaals te rommelen, waarmee de kist gevuld was. Eindelijk trok hij een paar kleedingstukken er uit, vouwde die bij elkaar tot een bundel en sloop even zacht, als hij naar boven was gegaan, met zijn lichten last de trap weer af.

Hij verzuimde niet de deur van de slaapkamer die hij nu binnentrad, zorgvuldig achter zich te

grendelen en inderdaad zouden zij aan een plotse ling uitgebroken krankzinnige gedacht hebben, als zijn huishoudster of een andere bezoeker hem verrast had bij de verkleedpartij, die de ernstige man nu tusschen zijn stille vier muren vertoonde.

Zonder zijn eigen kleeren uit te trekken, begon hij namelijk de zooveen van den zolder gehaalde kleedingstukken aan te doen — een vrouwenrok, een haast tot den grond komenden mantel, die lang geleden in de mode was geweest en toen rotonde werd genoemd, en een zijden, dik gevoerde kap, die van zijn gezicht niet meer dan kin en neus vrij liet.

In deze eigenaardige kleeding geleek hij waarlijk een oude vrouw, vooral toen hij nu, op een stok steunend, in een gebogen houding en met kleine, slepende stappen in de kamer heen en weer begon te loopen. Telkens als hij langs den spiegel kwam, wierp hij een opletten blik op zijn eigen wonderlijke gestalte; en pas, toen het hem gelukt was, den tred en de gebaren eener gebrekkige, reeds bejaarde matrone na te doen, scheen hij geheel tevreden met den uitslag van zijn eigenaardige pogingen. Hij legde de verkleeding weer af, maakte van rok, mantel en kap een niet groot pakje en stak dezen bundel in een zwartleeren reistasch, die hij zorgvuldig in een kleerkast wegsloot.

Een half uur later liet hij door Mina zijn avondeten binnenbrengen, en terwijl zij met het nijldige gezicht van een menschenhaatster de tafel klaar maakte, zei hij, behaaglijk zijn armen uittrekkend: „Hè, dat was nog eens een gezonde slaap! Is er intusschen iemand geweest, die mij wilde spreken?”

Herfststemming

*

't Is herfst, de bla'dren vallen af;
De zomer is voorbij.
Wij gaan den winter tegemoet,
Dat koude jaargetij.

De wolken drijven rusteloos
Door 't grauwe hemelruim.
De wind, die jaagt ze vroolijk voort,
Hij 's in een goede luim.

Hij ruikt, en trekt, en blaast, en zuigt
De blaren van de takken.
Hij blaast ze stoeiend voor zich uit
Om ze dan weer te pakken.

Hij laat ze dvarlen op den grond
Of wel hoog in de lucht,
Hij laat ze buit'len oer 't mos,
't Is toch een ware klucht.

De zon komt ook zoo nu en dan
Eens door de wolken gluren;
Ze lacht, en denkt dan bij zichzelf:
„Wat heeft die wind toch kuren”.

Doch lang kan zij niet kijken toch,
Een onweersvolk komt aan,
Die plaatst zich juist voor haar gezicht,
En blijft daar tartend staan.

Kijkt, het begint te regenen.
Ik voel de druppels al.
De wind helpt ook een handje mee,
Hij doet nog eens zoo mal.

De druppels komen sneller reeds,
Zij worden stralen nu.
De regen slaat me in 't gezicht.
Wat koud is dat toch, hu!

De wind fluit nu, hij giert, en loeit,
En ruikt de pannen van de daken,
De boomen buigen voor zijn macht,
Hij beukt ze, waar hij ze kan raken.

Doch ziet, de zon komt alweer door,
Het weer klaart weder op.
Slechts in de verte ziet men nog
Een donk're onweerskop.

De wind heeft ook zijn spel gestaakt,
Zijn woede is voorbij.
Hij heeft het lichteruum schoongeveegd,
De zonne schijnt meer blij.

J. HARTMAN.

Het antwoord der huishoudster bestond slechts in een zwijgend hoofdschudden. Met veel drukte zette zij alles op zijn plaats en met een knorrig „Daar is het eten,” ging zij de kamer uit.

Krauze keek haar boos na en greep naar mes en vork. Maar hij had pas enkele happen naar zijn mond gebracht, toen hij zijn bord al weer wegzette, om weer met zijn hoofd in zijn handen ernstig na te denken.

En weer kwamen daarbij in zijn mager geel gezicht die karakteristieke trekken te voorschijn, die hem iets wreeds en afstootends gaven.

IV

Onder de personen, die des avonds laat op het perron de aankomst van den Berlijnschen snel-trein afwachtten, bevond zich ook de boekhouder Georg Wendrich. Hij was al een kwartier voor den in het spoorboekje aangegeven tijd verschenen, zooals iemand, die in geen geval te laat zou willen komen, en toen hij nu de lichten van de locomotief in de duisternis zag verschijnen, trachtte hij aan zijn tot dan toe zeer ernstig gezicht een vroolijke en opgewekte uitdrukking te geven. Hij zwaaide grootend met z'n hoed, toen hij voor een portier-raam van den trein de gestalte van zijn verwachten vriend herkende, en een minuut later hield hij de hand van den advocaat Krauze in de zijne.

Maar zijn onbevangen glimlach was niet in staat geweest, om den angst te verdrijven, die in de donkere oogen en in de gelaatstrekken van den aangekomene te lezen was.

„Vertel mij de waarheid, Georg — in vredes-naam, de volle waarheid! Kom, ik te laat?”

„Wel neen, beste vriend! Juffrouw Elze zal eerdaags, geheel hersteld, uit het ziekenhuis ontslagen worden.”

Rudolf haalde diep adem, alsof er een zware last van zijn hart afgenomen was. Hij nam zijn hoed af en streek over zijn vochtig voorhoofd.

„Goddank! Deze laatste uren zijn ontzettend voor mij geweest. Niet om alles ter wereld zou ik die nog eens willen doorleven. Waarom had je mij niets geschreven, zoodat ik uit de Breslausche krant moest vernemen, wat Elze overkomen was? En die krant had ik heel toevallig in handen gekregen en was al meerdere dagen oud!”

„Hoe had ik je iets kunnen schrijven, wat ik zelf niet wist! Ik had het krantenbericht niet gelezen en niemand heeft tegen mij over de ziekte van juffrouw Elze gesproken. Je telegram van heden heeft mij het eerst er over ingelicht, en ik ben zeker niet minder daarvan geschrokken dan jij zelf. Wij mogen dus nu des te blijder zijn, dat de ziekte nog een goeden keer heeft genomen.”

„Je moet mij alles breedvoerig vertellen — laten we maar eerst uit het gedrang gaan. Mag ik met je meegaan naar je woning?”

„Zeker, alles is voor je komst gereed. Ik heb wel voorzien, dat je het doelmatiger zou vinden, morgen pas naar je vader te gaan.”

Zij verlieten het stationsgebouw en sloegen den weg naar Wendrich's kamers in.

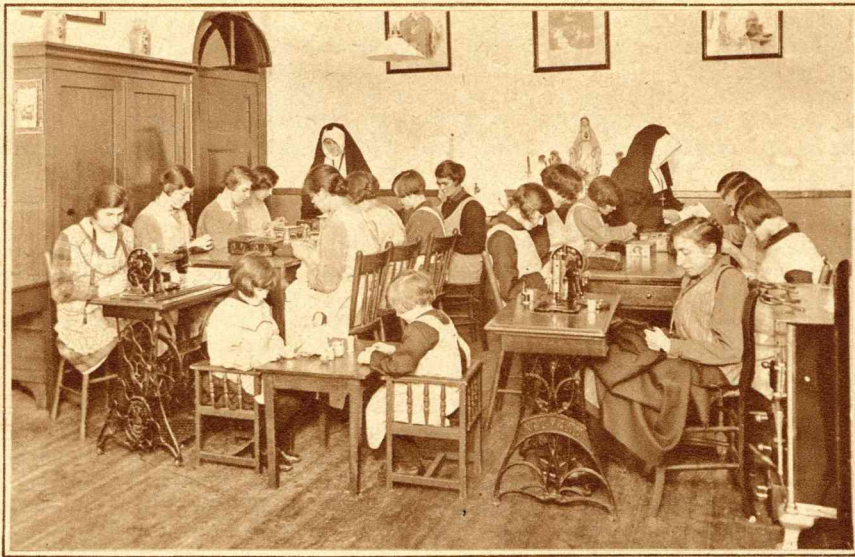
„Over eenige dagen zal zij als gezond ontslagen worden — zeg je? De schrijver van dat kranten-artikel heeft dus gelogen, toen hij berichtte, dat zij bewusteloos gevonden was en sindsdien doodziek?”

„Je mag hem niets verwijten, want vermoedelijk heeft hij vijf dagen geleden soortgelijke inlichtingen in het Allerheiligenhospitaal gekregen. Toen ik vanmorgen na de ontvangst van je telegram dadelijk daarheen ging, trof ik gelukkig juist den dokter, die juffrouw Elze behandelt, en hij was vriendelijk genoeg, om op al mijn vragen te antwoorden. En de dokter denkt, dat het sterke gestel van het jonge meisje haar spoedig over alle gevolgen der zenuwkoorts heen zal helpen. In ieder geval is er nu volstrekt geen levensgevaar meer.”

Rudolf drukte hem dankbaar de hand. „Ik dank je voor je vriendschappelijke bemoeiingen, Georg! Er was hier niemand, tot wien ik mij in mijn radeloze opwinding had kunnen wenden, en ik wist, dat ik op je mocht rekenen. Je hebt mijn telegram dus bijtijds ontvangen, ofschoon ik het naar je eigen woning en niet naar mijn vader's kantoor adresseerde?”

„Dat was gelukkig, want wie weet, of het mij anders vandaag wel bereikt zou hebben. Sedert ongeveer een week ben ik uit mijn betrekking bij je vader ontslagen.”

Wordt voortgezet.

De weesmeisjes zorgen voor het naai- en verstelwerk, de kleintjes mogen dan rustig spelen.

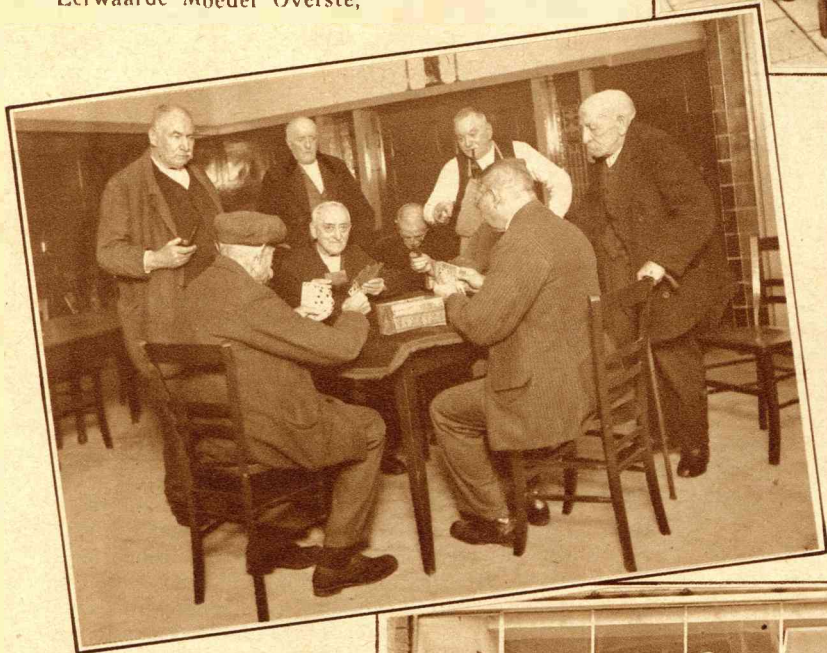
De oude vrouwtjes zoeken haar bezigheid in kousen stoppen, wasch opvouwen en meer vrouwelijke werkzaamheden.

In het Weeshuis en Tehuis voor Ouden van Dagen te Venlo

Op een zonnigen herfstdag hebben wij onze schreden gericht naar het St. Vincentiushuis te Venlo waarin de weezen en ouden van dagen zijn ondergebracht. Het huis heeft aldus een tweeledig doel n.l. het opvoeden van ouderlooze kinderen tot goede staatsburgers en het geven van een rustigen, ouden dag aan menschen, die den zwaren levensstrijd reeds gestreden hebben. Onze twijfel, of het voor onze lezers wel belangrijk genoeg zou zijn deze inrichting te leeren kennen, werd spoedig opgeheven, toen we, onder leiding van de Eerwaarde Moeder Overste,

Voor den middagpot moet natuurlijk gezorgd worden en het aardappelschil-uurtje geeft genoeglijke onderonsjes.

De leegte uurtjes worden gevuld met kaarten, waarbij 't niet aan kritiek of goede raadgevingen ontbreekt.

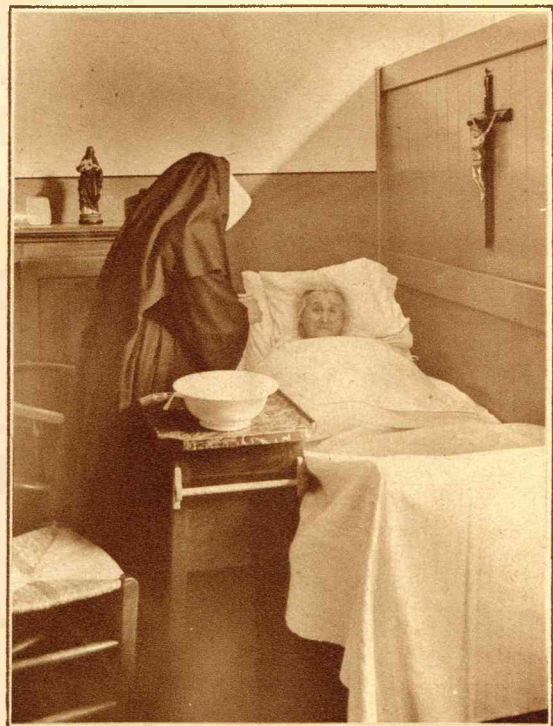
Verschiedende huiselijke bezigheden worden met graagte gedaan.

het gebouw doorkruisten en kennis maakten met de bewoners ervan. Het spreekwoord „Ledigheid is des duivels oorkussen” wordt door de bewoners, oud zoowel als jong, stevig ter harte genomen. De Waarde Moeder gaat van het oordeel uit, dat werken gezond is en de gedachten

tige botsingen of debatten hebben bij deze besprekingen niet plaats; daar zijn zij aan ontgroei en met de wijsgeerige berusting aan hun leeftijd verbonden, bekijken zij de ontwikkelingen in de samenleving met het heerlijk besef, dat niets hun zielerust kan verstoren. Daar klinkt plotseling een snijdende gil met wat onverstaanbaar gebrabbel uit 'n hoek van de zaal. Op onze vragende blikken zei de Waarde Moeder lachend, dat we ons niet ongerust behoeften te maken. Het was de papagaai maar, die zeker verstoord was, dat er te weinig notitie van hem genomen werd. Natuurlijk hebben we den prachtige vogel verzocht voor ons te willen poseeren, wat hij genadig toestond, onder voorbehoud, dat zijn verzorger

ook op het plaatje kwam. Heftig was echter zijn schrik, toen het blitzlicht opvlamde. Verontwaardigd streelde hij onze ooren met een oorverdoovend gekrijsch en snerpande gillen, tot groot vermaak van de zaalbewoners. Onder deze bedrijven was de tafel afgeruimd en werd er een clubje gevormd voor een spelletje kaart. Bij dit

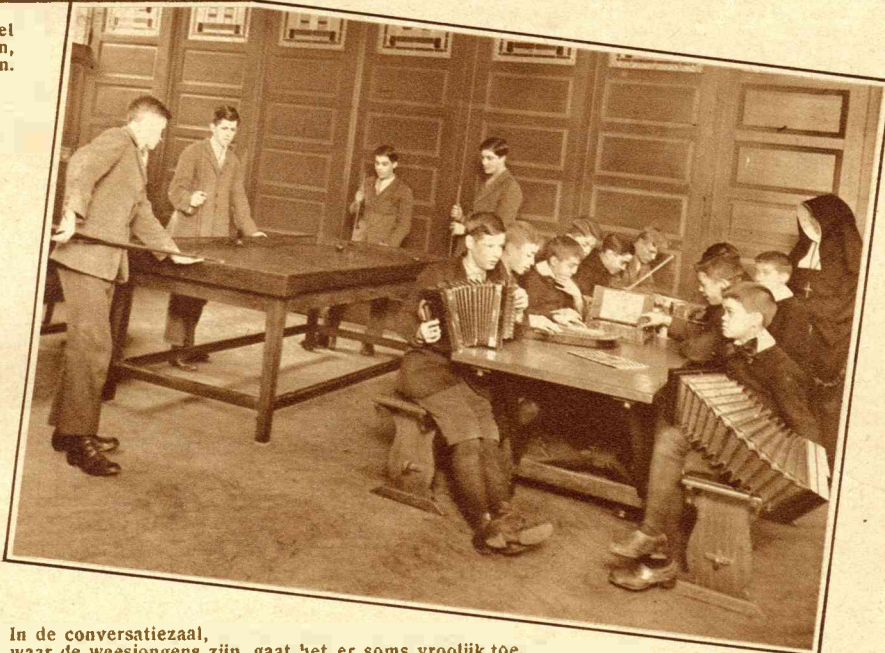
Als een oude zich niet lekker voelt, blijft ze te bed en wordt daar netjes van alles voorzien.

spel werd het oude bloed nog eens jong. De kaarten kletsten op tafel, de stemmen zetten zich uit, het werd een spelletje, zooals dat onder goede Limburgers gaat. De supporters kaartten even hard mee als de spelers zelf, raadgevingen, op- en aanmerkingen kruisten elkaar voortdurend. Nadat de geest op deze manier was opgefrist, begaven zich de oudjes weer aan hun dagelijkse bezigheden. Een gedeelte ging naar de boerderij, anderen deden het meer huiselijke werk als glazen wasschen en andere bezigheden. Bij de oude vrouwtjes was het genoeglijker. Hier heerschte de sfeer, die alleen een vrouw kan scheppen. Huiselijk en gezellig zaten ze bij elkaar, de een een krantje, de ander een breikous en weer anderen bezig met de wasch. „Jammer, dat onze zieke er nu niet bij

Voor al de mensen is er heel wat brood te snijden en te smeren, waarvoor deze Zusters zorg dragen.

op staat,” zei de Waarde Moeder. Natuurlijk hebben we haar apart gekiekt, juist toen ze een heerlijk kopje soep kreeg. Op de binnenplaats werden de aardappelen geschild onder een gezellig babbeltje. Toen ze den fotograaf zagen komen, kwam de vrouwelijke ijdelheid toch nog even boven. Hier werd een lokje haar gladgestreken, daar gekeken, of er geen storingen in het toilet waren en glunderlachend bleven ze even stil zitten. Onze tocht leidde verder langs de provisiekamer, waar stapels boterhammen klaar-

In de conversatiezaal, waar de weesjongens zijn, gaat het er soms vroolijk toe.

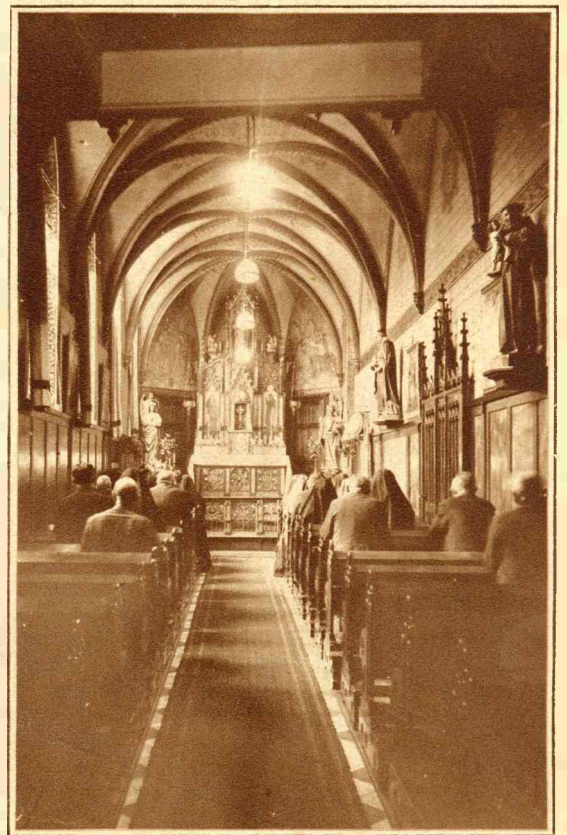
In de groote eetzaal zitten de oude mannen genoeglijk bijeen.

gemaakt werden, door de keuken, waar het heerlijk rook, naar de naaikamer, waar de weesmeisjes ijverig aan het werk waren. Ten slotte namen we ook nog een kijkje in de conversatiezaal van de jongens, die zich best wisten te vermaken met muziek en spel.

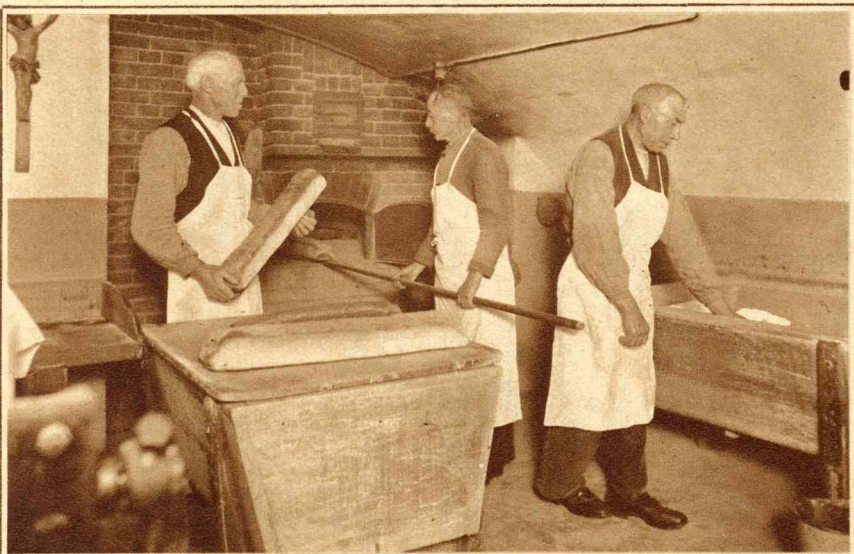
Den indruk, welken we kregen van het huis, was er een van een groote werkzaamheid naast een groote rust. Dat het zijn in het huis naar den zin is van de inwoners, blijkt wel uit de opgeruimde gezichten en de groote tevredenheid, die uit aller trekken spreekt. De Zusters van Tilburg zorgen goed voor allen, veel liefde schenkend en veel waardeering ontvangend. De Waarde Moeder vond het echter jammer, dat er niet meer mensen in het huis waren. Ze zouden graag nog meer liefde geven aan de mensen, die het noodig hebben.

Voor de arme weeskinderen nemen zij de plaats in van de verloren ouders op een wijze, die allen eerbied afdwingt. Hier wordt een goed en een mooi werk gedaan in alle stilte, zonder ophef. Eerwaarde Zusters, moge het u gegeven zijn nog lange jaren uw prachtig werk te verrichten.

VALUAS.

Tijdens het biduurtje in de huiskapel.

Het brood voor het huis wordt door de eigen bakkerij geleverd en de oude bazen zijn er wat trotsch op, dat ze zulke groote brooden kunnen bakken.

In de keuken is het altijd een groote bedrijvigheid.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Zij keek hem verrast aan. Zij waren op den hoek van het Strand, maar als had hij totaal vergeten waar zij zich bevonden, was hij opeens blijven staan, en had haar vast bij den arm gegrepen. Zij rukte zich los met een gebaar van ergernis.

„Wat is er aan de hand met je, Cecil? Gaap me zoo niet aan, en loop dadelijk mee, als je tenminste niet wilt hebben, dat ik je hier laat staan. Ja, we hebben erg gebrek aan menschen, en daarom stuurde de chef mij naar mr. Trent. Hij had geen oogenblik gedacht, dat ik den man aan het spreken zou brengen, maar dat gelukte me, en hij liet me zelfs een schets maken van het huis. Ik ben ontzettend tevreden over mezelf, dat wil ik je wel vertellen.”

De jongeman liep enkele oogenblikken zwigend naast haar voort. Zij keek toevallig naar hem op, terwijl ze de straat overstaken, en iets in zijn gelaat verraste haar.

„Wel, Cecil, wat scheelt je in 's hemelsnaam?” riep ze uit.

Hij keek haar aan met een heel nieuwen ernst. „Ik dacht er aan,” zeide hij, „hoe vreemd de dingen loopen kunnen. Jij bent dus mr. Scarlett wezen interviewen voor de courant, en hij was beleeft tegen je.”

„Nu, ik zie daar niets vreemds in,” riep ze ongeduldig uit. „Wees niet zoo raadselachtig. Als je wat te zeggen hebt, zeg het dan. Kijk me niet aan als een uil.”

„Ik heb je heel wat te zeggen,” antwoordde hij ernstig. „Hoe lang zul je op het kantoor blijven?”

„Misschien een uur.... misschien langer.”

„Ik zal op je wachten.”

„Doe dat liever niet. Ik heb niet graag, dat ze denken, dat ik overal rondloop met een geleide.”

„Mag ik je dan komen opzoeken? Ik heb je werkelijk wat belangrijks te zeggen, Ernestine. Het betreft heelemaal mezelf niet. Het gaat heelemaal over jou. Het is iets, wat je behoort te weten.”

„Je speculeert op mijn nieuwsgierigheid, om maar bij ons op de thee te komen,” lachte zij. „Nu, goed, om vijf uur dan.”

Hij boog, en ging weer terug in Westelijke richting, met een tamelijk ernstige uitdrukking op zijn jongensachtig gezicht, want hij had een taak vóór zich, die maar heel weinig naar zijn smaak was. Ernestine duwde de deur open, die toegang gaf tot „Het Laatste Nieuws”, en liep langs de rijen lessenaars, tot zij aan een deur kwam aan het andere eind van de zaal, waarop vermeld stond: „Hoofredactie”. Zij klopte, en werd terstond binnengelaten.

Een magere, donker uitzijnde jongeman, die een lorgnet droeg, en een sigaret rookte, zag van zijn schrijfwerk op, toen zij binnenkwam. Hij wees haar een stoel, maar zijn pen bleef geen oogenblik stil.

„Al terug, miss Wendermott? Best. Hoe is het gegaan?”

„Een interview en een schets van het huis,” antwoordde zij levendig.

„Een interview, allemachtig! Dat is goed. Was hij erg moeilijk?”

„Belachelijk gemakkelijk! Hij zei me alles wat ik hem vroeg, en nog een hoop meer. Als ik het allemaal had kunnen opnemen in zijn eigen taal, dan zou het beslist overweldigend geweest zijn.”

De plaatsvervangend hoofredacteur krabbelde zwigend enkele oogenblikken door. Hij was aan een belangrijk punt in zijn eigen werk gekomen. Zijn pen ging langzamer, aarzelde een oogenblik, en vloog dan voort met vernieuwde kracht.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. De commandant van een patrouilleerenden troep soldaten, kapitein Francis, is hiervan getuige. Francis meent in Monty een ouden bekende te zien, hoewel deze zich afzijdig houdt. De kapitein geeft aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat, ingeval van overlijden van een der beide mannen, de andere eigenaar wordt der geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening den tocht door de Afrikaansche oerwouden niet zal overleven en hij geeft Trent te kennen dat deze later, wanneer Monty niet zou terugkeeren, met hem, kapitein Francis, te doen zou krijgen. De twee avonturiers vertrekken, achtervolgd door de bloeddorstige bendes van den koning, die reeds spijt heeft over zijn toestemming. Monty kan het doel niet bereiken en noodgedwongen laat Trent, die den ongelukkigen drankzuchtige mijnenver heeft gedragen, Monty achter, naar hij meent stervende, en hij belooft aan Monty wanneer hij zijn doel zal bereiken, diens dochter, om wier portret zij al eens tegen inzet van drank hadden gedubbeld, te doen deelen in de baten. Alleen zijn weg vervolgend, bereikt Trent het einddoel, de kust, waar hij een zesde aandeel der concessie tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza verkoopt. Vervolgens gaan beiden naar Londen, waar Trent met Da Souza, die gehuwd is, samen gaat wonen en Scarlet Trent wordt weldra een der grootste geldmagnaten van Londen. Als hij probeert om Da Souza, van wien hij een afkeer krijgt, kwijt te raken, ontstaat er twist tusschen hen, waarbij blijkt dat Da Souza hem in zijn macht heeft, omdat deze weet, dat Monty, de voormalige gezelschap van Trent, niet dood is, doch indertijd werd gered en thans op een nederzetting werkt aan de Afrikaansche kust, verstoken van zijn geheugen en geestelijk gekrenkt, zoodat de financiële positie van Trent, wanneer dit bekend zou worden, vernietigd zou zijn. Trent heeft inmiddels ook kennis gemaakt met een journaliste, die hem wenschte te interviewen, in wie hij het meisje van het portret, Monty's dochter, herkent, die den naam voert van Ernestine Wendermott. We treffen hier Ernestine aan, terwijl ze in gesprek is met een knappen jongen man.

„Lees de eerste regels eens op, van wat u gekregen hebt,” zeide hij.

Ernestine deed, als haar verzocht werd. Naar het uiterlijk te oordeelen, was de man geheel verdiept in zijn eigen werk, maar toen zij ophield, knikte hij tevreden.

„Dat zal best gaan,” zei hij. „Probeer maar niet, om er mooier stijl van te maken. Geef het af, en zorg, dat de proeven naar mij gestuurd worden. Waar is de schets?”

Zij hield hem de teekening voor. Een oogenblik zag hij op van zijn eigen werk, en maakte hij gebruik van de gelegenheid, om een nieuwe sigaret op te steken. Dan knikte hij, krabbelde haastig enkele afmetingen op den rand van de kleine teekening, en zette zich weer aan zijn werk.

„De schets is goed,” zei hij. „Geef ze aan Smith. Kom om acht uur terug, om naar de proeven te

kijken, als ik ze gezien heb. Het is een goed interview, en eene goede schets. U zult best vol-

No. 12

doen, miss Wendermott.” Zij ging heen, terwijl zij zachtjes lachte. Dit was het langste onderhoud, dat ze ooit met den chef had gehad. Zij ging naar de eerste typiste, die vrij was, zette zich in een fauteuil naast haar, en dicteerde haar copy. Hier en daar voegde zij er wat aan toe, maar over het geheel liet ze het, zooals het was. Zij wist, wiens hand met een paar krachtige streken het geheele artikel in den vorm zou brengen, dien de lezers van „Het Laatste Nieuws” zoo verrukkelijk vonden, en zij nam daar volkomen genoegen mee. Het was interessant werk, en het duurde meer dan een uur, vóór ze opstond, en haar handschoenen aantrok.

„Ik kom om acht uur terug,” zei ze, „maar de proeven moeten naar mr. Darrel. Niets voor mij gekomen, denk ik?”

Het meisje schudde het hoofd, en dus begaf Ernestine zich naar buiten. Toen herinnerde zij zich Cecil Davenant en zijn vreemde manier van doen — en de geschiedenis, die hij haar dien eigen middag wilde vertellen. Zij keek op haar horloge en riep na een oogenblik aarzelen een hansom aan.

„Culpoestraat 81,” zeide zij tot den koetsier.

„Het is wel een beetje buitensporig,” zei ze bij zichzelf, toen de man zijn paard keerde, „maar ik geloof, dat ik het vandaag verdiend heb.”

XVII

Ernestine,” zei hij ernstig, „ik ga met je spreken over je vader.”

Zij keek snel op; die woorden verrastten haar.

„Is dat noodig?”

„Ik geloof het wel,” antwoordde hij. „Je zult niet graag hooren, wat ik je zeggen ga. Je zult denken, dat je slecht behandeld bent. En dat ben je ook. In een zwak oogenblik heb ik mijn woord gegeven, dat ik niets vertellen zou — net als de anderen. Vandaag zal ik mijn woord breken. Ik geloof, dat dat het beste is.”

„Nu?”

„Je bent bedrogen. Ze hebben je altijd verteld, dat je vader in de gevangenis gestorven is. Maar dat is hij niet.”

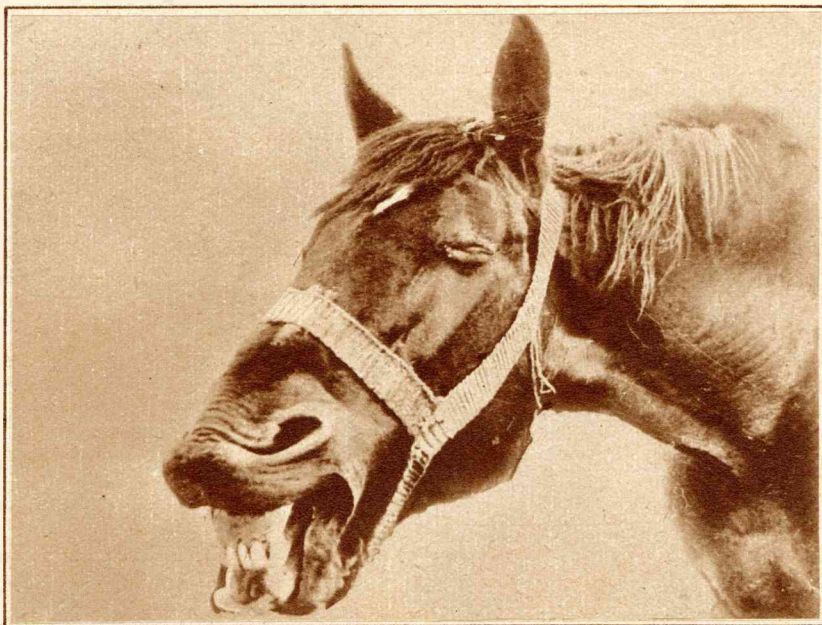
„Wat!”

Haar scherpe kreet klonk vreemd in het kleine vertrek. Hij kon reeds teekenen zien van den komenden storm, en de taak, die vóór hem lag, scheen hem hatelijker dan ooit.

„Luister,” zeide hij. „Ik moet je eerst een paar dingen vertellen, die je weet, om je andere dingen te verklaren, die je niet weet. Je vader was een jongere zoon, van buitensporige ouders. Hij bezat feitelijk geen cent, en had niet de minste geschiktheid om geld te verdienen. Ik maak hem daar geen verwijt van. Waarom ook? Ik zou zelf geen geld kunnen verdienen. Als ik het niet had, geloof ik, dat ik ook den verkeerden weg zou opgaan, zooals hij.”

Het meisje perste haar lippen op een, en haalde adem door haar opeengeklemd tanden. Davenant aarzelde.

„Je weet alles van die zaak met de maatschappij,” ging hij voort. „Natuurlijk gooiden ze alles op je vader, hoewel hij weinig meer was dan een werktuig. Hij kreeg zeven jaar gevangenis. Jij was toen nog maar een kind, en je moeder was dood. Nu, toen de zeven jaar om waren, maakte jouw familie en de mijne ook, Ernestine

Kunnen de dieren lachen? Als men bovenstaande goed geslaagde opname ziet, zou men zeggen ja. En 't lijkt wel een schaterlach!

VAREN, VAREN, OVER DE BAREN VAREN, VAREN, OVER DE ZEE

— een plan op, dat ik altijd slechtbedacht en ellendig zelfzuchtig gevonden heb. Je vader gaf evenwel ongelukkigerwijze toe, om jou. Men vertelde je, dat hij in de gevangenis gestorven was. Dat was niet zoo. Hij zat zijn zeven jaar uit, en toen hij ontslagen werd, nam hij een anderen naam aan, en ging nog dienzelfden morgen naar het buitenhuis.

„Goede genade!” riep ze uit. „En nu?”

„Nu is hij dood,” antwoordde Davenant haastig, „maar eerst heel onlangs. Wacht even. Je zult ontzettend boos worden, dat weet ik, en ik neem het je ook niet kwalijk. Hoor me alleen even aan. Het plan werd in elkaar gezet door mijn vader en de beide ooms. Ik heb er altijd een hekel aan gehad, en heb me er ook altijd tegen verzet. Onthoud dat, en wees dus eerlijk tegenover me. Ze redeneerden zoo. Je vader's gezondheid, zeiden ze, was geknakt, en als hij die zeven jaar in leven bleef, wat zou hem dan nog resten, als hij eruit kwam? Hij was een man van aristocratische en kieskeurige opvatting, zooals je weet. Hij wilde van alles het beste hebben — kennissen, clubs, sport. Nu was hij van dat alles uitgesloten. Als hij weer op het toneel verschenen was, zou hij zich niet hebben kunnen vertoonen in Pall Mall, of op de wedrennen, en ieder oogenblik van zijn leven zou vol vernedering en bitterheid voor hem geweest zijn. Feitelijk was dus, voor een man als hij, het leven in Engeland voorbij. Maar daar was jij nog. Je was een aardig kind, en de graaf had geen kinderen. Als je vader dood was, zou de geschiedenis vergeten zijn. Dan zou je een schitterend huwelijk doen, en een leelijke bladzij in de familie-geschiedenis zou weggenomen zijn. Zóó keken zij er tegen aan — en zóó stelden zij het je vader voor.”

„En hij vond het goed?”

„Ja, hij vond het goed. Hij zag, hoe verstandig het was, terwille van jou, terwille van de familie, zelfs terwille van zichzelf. De graaf zette een bepaald inkomen op hem vast, en hij verliet Engeland in het geheim op den morgen van zijn invrijheidstelling. We kregen de tijding van zijn dood eerst een week of twee geleden.”

Zij stond op, met vlammeende oogen, en ineengewrongen handen.

„Ik dank God,” zeide zij, „dat ik den moed gevonden heb om me los te maken van die menschen en voor een deel zelf over mijn leven te beschikken. Je kunt hun dat vertellen, als je wilt, Cecil, — mijn oom Lord Davedant, je moeder, en wie er verder wat te zeggen had in deze ellendige zaak. Zeg hun uit mijn naam, dat ik de waarheid ken, en dat ze een troep laffe, onnatuurlijke oude wijven zijn. Zeg hun, dat ik — zoolang als ik leef — nooit meer uit eigen beweging een woord tot één van hen zeggen zal.”

„Ik ben er wel bang voor geweest, dat je het zóó op zou vatten,” merkte hij treurig op.

„Dat ik het zóó op zou vatten!” herhaalde zij heftig en vol verachting. „Hoe zou een vrouw zulk nieuws anders hebben kunnen opvatten? Hoe denk je dan, dat ze het anders zou voelen? Dat ze me daar vertellen, dat je om den tuin geleid bent, en van je plicht afgehouden, en dat het hart van dien man hoogst waarschijnlijk gebroken is, om de eerzaamheid van een oude, afgesleten familie te redden! O, hoe durfden ze het te doen? Hoe durfden ze het te doen!”

„Het was een afschuwelijke fout,” gaf hij toe.

Een storm van verontwaardiging scheen haar te doen trillen. Zij kon niet langer stil blijven staan, en liep het kleine vertrek op en neer. Haar handen waren gebald, haar oogen schoten vuur.

„Mij te vertellen, dat hij dood was — hem de rest van zijn armzalig leven te laten uitleven in ballingschap, en alleen! Dachten ze dan, dat ik daar niets om geven zou? Cecil,” riep zij uit, zich plotseling omwendend en hem in het gelaat ziende, „ik heb altijd van mijn vader gehouden. Je kunt denken, dat ik te jong was, om me hem te herinneren, maar dat is niet zoo. Ik heb altijd van hem gehouden. Toen ik grooter werd, en men mij vertelde van zijn schande, had ik daar bitter verdriet over, want ik hield van zijn nagedachtenis; maar het maakte geen verschil voor me. En al dien tijd was het een zwakke, leelijke leugen! Zij lieten hem eruit komen, arme vader, zonder een vriend, om

mee te spreken, en zij duwden hem met alle macht het land uit. En ik, wier plaats naast hem was, wist nergens van!”

„Je was nog maar een kind, Ernestine. Het is nu 12 jaar geleden.”

„Een kind! Ik mag nog maar een kind geweest zijn, maar ik zou toch oud genoeg zijn geweest, om te weten, waar mijn plaats was. De hemel zij gedankt, ik heb afgedaan met die menschen en hun walgelijke begrippen van eerzaamheid.”

„Je bent wat heftig,” merkte hij op.

„Bah!”

Zij wierp hem een blik vol verachting toe.

„Je begrijpt me niet,” ging ze voort. „Hoe zou je dat ook? Je bent van hun soort. Je bent maar een halve man. De hemel zij gedankt, dat mijn moeder een „gewoon mensch” was. Ik zou eerder dood gegaan zijn, dan met een gemaakt lachje door het leven te gaan, met een steen in mijn boezem in plaats van een hart, en met melk en water in mijn aderen in plaats van bloed! Van al de domme staaltjes van harteloosheid die ik ooit gehoord heb, is dit wel het wreedste en hartverscheurendste.

„Het was een ernstige fout,” zei hij, „maar ik geloof, dat ze het om bestwil deden.”

Zij ging zitten, met een gebaar van wanhoop.

„Ik geloof werkelijk dat je nu maar weg moest gaan, Cecil,” zeide zij. „Je hindert me te vreeselijk. Ik zal je dadelijk nog een klap geven of je wat in je gezicht gooiën. Ze deden het om bestwil! Wat een ellendige kletspraak! Arme, lieve, oude papa, te denken, dat ze zóó iets gedaan hebben!”

Zij borg haar gelaat in haar zakdoek, en snikte voor de tweede maal sinds haar jonge jaren. Davenant was verstandig genoeg, om geen poging te wagen, om haar te troosten. Hij leunde ietwat voorover, en bedekte eveneens zijn gelaat met de palm van zijn hand. Toen zij ten laatste opkeek, was haar gezicht opgeklaard, en haar toon minder bitter. Maar het zou den graaf van Eastchester slecht vergaan zijn, als hij op dat oogenblik zijn nicht was komen bezoeken.

(Wordt voortgezet)

KLERKS

Bekend Amsterdamsch Schoonheidsspecialist
beveelt het gebruik aan van
Palmolive zeep

Klerks die reeds een meer dan 21-jarige ervaring heeft, begon met een klein etablissement hetwelk inmiddels is uitgegroeid tot een instituut met twintig salons.

20 cent
PER STUK

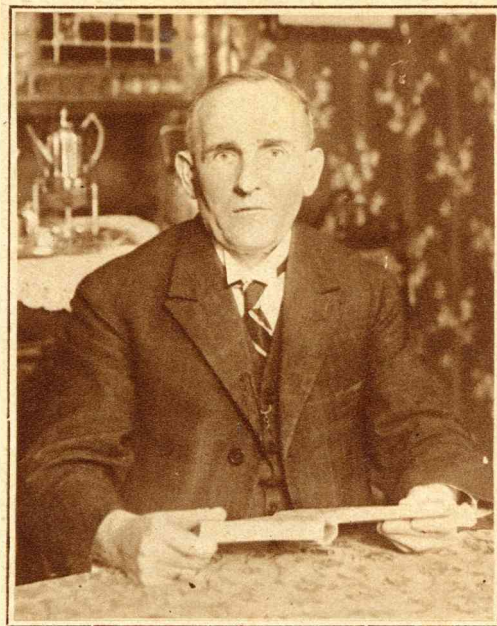
"Als U ondervindt dat er één speciale, gemeenschappelijke methode in de salons de beauté over de geheele wereld wordt toegepast, dan kunt U ervan verzekerd zijn dat deze een zeer speciale verdienste bezit. Ik bedoel hiermede het gebruik van Palmolive zeep die ik mijn cliënten adviseer te gebruiken."

W. J. Klerks

WETERINGSCHANS 169, AMSTERDAM

KLERKS zegt verder „Palmolive zeep is verreweg het beste middel om de fundamentele reinheid der huid te verkrijgen, zonder welke elke schoonheidsbehandeling absoluut waardeloos is. De palm- en olijfoliën verwijderen de gevaarlijke opeenhooping van onreinheden, die zoo licht de poriën verstopt. En wat het belangrijkste is, Palmolive zeep kan zelfs de gevoeligste huid niet irriteren."

Wrijf het zachte schuim van Palmolive zeep gedurende 2 minuten in de huid, spoel daarna eerst met warm, daarna met koud water af.

De heer W. J. Gielen te Stein is hartelijk gehuldigd bij gelegenheid van zijn 40-jarig onderwijzersjubileum.

De heer W. Eggen te Brunssum mag wel een goed jager genoemd worden. Grof wild komt in onze jachtvelden nu niet bepaald veel voor. Toch heeft deze jager van 1880 tot 1929 80 reeën geschoten.

De R.K. Werkliedenvereniging te Venlo herdacht Zondag haar 25-jarig jubileum, bij welker gelegenheid wij het bestuur tijdens de receptie met den adviseur vereeuwigen.

PALMOLIVE ZEEP

Het Bondsselftal dat tegen Rotterdam in het laatste kwartier een 1-0 achterstand in een 4-1 overwinning wist om te zetten. Uit dit team zijn de volgende internationaals gekozen: Backhuys (2de van links) Breitner (5de) Vermetten (6de) Tap (7de).

SPORT VAN ZONDAG

De strijd tusschen de twee leidende clubs in het Zuiden, B.V.V. en N.O.A.D., is in een overwinning voor de Tilburgsche vereniging geëindigd, waardoor deze twee concurrenten thans in puntenaantal gelijk staan. Wij gelooven echter, dat de Bossche ploeg nog meer zal afzakken. De nederlagen dreigen elkaar thans even regelmatig op te volgen als in den aanvang van het seizoen de overwinningen. Blijft dit zoo voortgaan, dan zal er heel spoedig van kampioenskansen in het Bossche kamp geen sprake meer zijn.

De evoluties van N.A.C. en Willem II schijnen intusschen te zullen gelukken. Volgens de tegenwoordig vrij algemeen toegepaste berekening der competitiestanden gaan B.V.V. en N.O.A.D. nog aan het hoofd, doch wanneer men de zaak wat meer logisch becijfert, hebben Willem II en N.A.C. thans verreweg de beste papieren. De Tilburgsche club heeft drie, en de Bredasche twee verliespunten minder dan B.V.V. en N.O.A.D. Juist nu het verloop over alle liniën zoo spannend schijnt te worden, zou het wel gewenscht zijn, dat er wat meer regelmaat in de afwerking van het programma kon worden betracht. Er zijn clubs, die acht, zeven en zes wedstrijden hebben gespeeld. P.S.V. zelf eerst vijf.

Daar noch Wilhelmina, P.S.V. of Roermond in actie kwamen, is er in de onderste regionen niet veel wijziging gekomen. M.V.V. faalde wederom, zoodat men zich ten opzichte van deze ploeg eigenlijk geen illusies behoeft te stellen.

De tweede-klasse-afdeelingen in het Zuiden doen ons zooals steeds een interessanten strijd aanschouwen. T.A.C. in afdeeling A. is blijkbaar van meening, dat drie eerste klassers in Tilburg niet genoeg is. Wij zijn er bijna van overtuigd, dat deze Tilburgsche tweede klasser het ditmaal tot promotiewedstrijden zal brengen. Eigenaardig is het, dat Velocitas hier op den voorgrond treedt. Men weet, dat er over de opname van het cadettenteam in de tweede klasse nog het een en ander te doen is geweest.

De Valk, V.V.V. en Helmond moeten het in afdeeling B. uitvechten. Dit drietal wint keer op keer en meestal met flink verschil. Het zal nog wel geruimen tijd duren, voor hier het laatste woord is gesproken.

In 2 C. gaat Bleijerheide aan den kop, met de staatsmijnen Emma en Hendrik en bovendien nog Miranda als ernstige concurrenten. Ook hier dient men een afwachtende houding aan te nemen. Nog erger dan in de eerste klasse zien we bij de tweede klassers het programma zeer onregelmatig afwerken. In de Zuid-Limburgsche afdeeling zijn er zelfs clubs van vijf en tien wedstrijden. Wij zouden wel gaarne zien, dat men hieraan van N.V.B.-zijde eens speciale aandacht schonk. Een dergelijk onregelmatig afgewerkt programma kan tegen het einde van het seizoen aanleiding tot minder sportieve daden worden.

In de eerste klasse A. van de R.K.F. was de oogst bijzonder schraal. Hier konden slechts een tweetal wedstrijden doorgang vinden. Valkenburg gebruikte met Helios geen pardon en zond zijn gasten met een 7-2 nederlaag huiswaarts. R.K. V.V.L. zal echter eerst eens moeten struikelen, willen de Valkenburgers gelijk komen. En gezien de resultaten van eerstgenoemd elftal is de kans groot, dat Valkenburg daarop nog eenigen tijd zal moeten wachten. Misschien hebben zij vóór dien tijd zelf al weer enig verlies te boeken. O.V.C. kan het niet meer. Nu weer werd op eigen terrein met 3-1 van R.K.O.N.S. verloren.

In de andere afdeeling gaf R.K. T.V.V. Venlo een geweldige afstrafing. De Limburgsche club zal lijdelijk moeten toezien, dat anderen om den begeerden titel kampen. Mulo moest een punt aan Gennep laten, waarmee de Gennepers zich zelf niet alleen, doch ook R.K.T.V.V. een goeden dienst bewezen. Tilburg heeft nu in elk geval een punt voorsprong.

Tenslotte bevelen wij dat, wat hierboven ten opzichte van de afwerking van het N.V.B. programma is geschreven, ook nog eens in de aandacht der R.K.F. aen. 't Is hier niet veel beter.

De Onafhankelijkheidswedstrijd op Spangen. De achterhoede van het Bondsselftal onderbreekt 'n Rotterdamschen aanval. Waar zijn de Rotterdamsche voorspelers?

De R.K.V.V. „D.E.S” uit Swalmen bezet momenteel de bovenste plaats in de overgangsklasse D van de R.K.F.

VROUWENLEVEN

„Gaytees“, een nieuw soort rubberschoenen van Amerikaans maaksel, waarbij groote Parijsche modehuizen passende regenmantels ontwierpen.

door groote Parijsche modekoningen gelanceerd worden.

Nicole Groult, Suzanne Talbot, Drecoll-Boer, Chantal en Bernard ontwierpen bij deze uit rubber vervaardigde schoenen passende regenmantels.

Of ze door de vrouwenwereld aanvaard zullen worden, zal de toekomst moeten leeren. Vele vrouwen zullen zeker de voorkeur blijven geven aan de vanouds bekende overschoenen, die, wanneer onze straten nat zijn, zoo gemakkelijk even zijn aan te schieten over de schoenen heen en waar men, bij thuiskomst, even gemakkelijk weer uitslipt.

Maar al kunnen we er ook niet aan denken, ons alle modenieuwtjes aan te schaffen, toch hooren we er wel gaarne van, nietwaar?

Dassen en sjaals behooren tot de dingen, waarover de mode altijd nogal 'n woordje heeft te zeggen gehad. De hierbij afgebeelde sjaals, die zoowel in huis als onder een mantel worden gedragen, werden ontworpen door Rodier, in blauw, rood en grijs. Als materiaal ervoor diende een nieuw soort tissu „tulsikasha“.

PAULA DEROSE

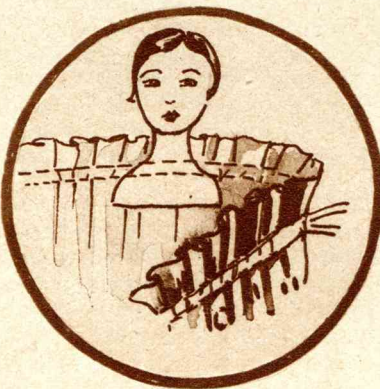

NINETTE

Ninette zal u helpen om de slaapkamer ordelijk te houden, we hebben haar op de slaapkamer en hangen haar aan een spijl van het ledikant. Ninette is niet alléén snoezig maar tevens nuttig. We kunnen haar gebruiken om onze pyjama (nachtjapon), onze muiltjes, en zelfs onze kam en borstel in te bergen.

Ze is gemaakt zooals de teekeningen aangeven en heel gemakkelijk uit te voeren.

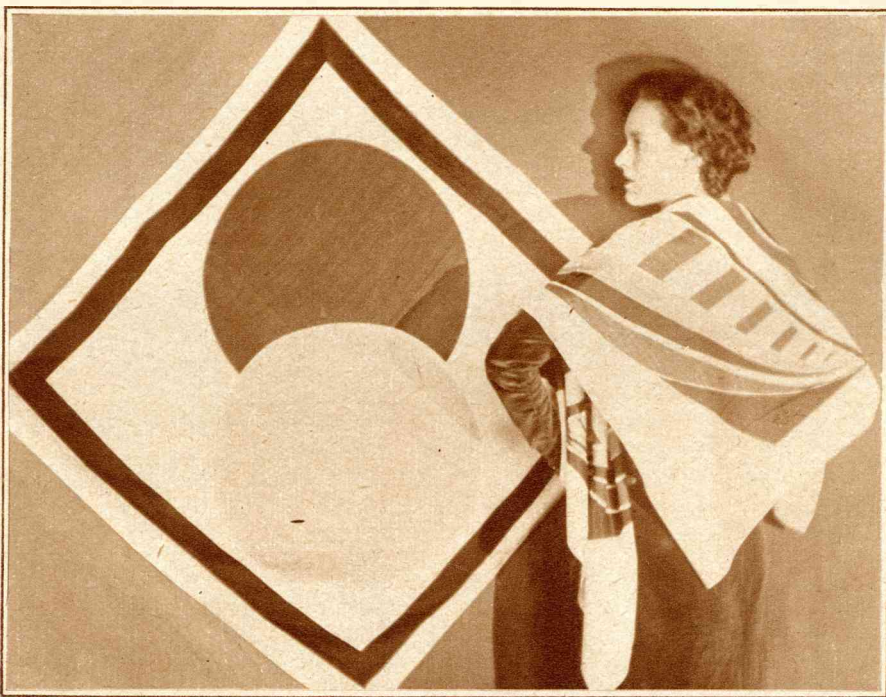
De zak is ongeveer 40 c.M. lang en de 2 zakjes zijn 15 c.M. diep. Het dameskopje is van zijde, plat model en kan klaar gekocht worden, en, als we heel handig zijn, ook zelf gemaakt worden, door oogen, mond enz. op te schilderen of te borduren.

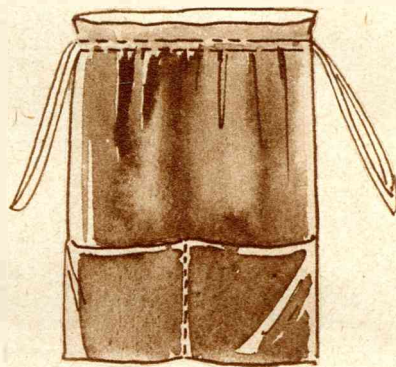
KLEINE MODENIEUWTJES

Dat de mode zich niet alleen bezig houdt met de groote lijnen van de vrouwenkleeding, doch ook aan allerlei bijkomstigheden van het toilet haar volle aandacht schenkt, wisten we al lang. Maar het is toch, geloof ik, iets nieuws, dat die bemoeiingen zich uitstrekken tot het schoeisel voor regendagen. En het gebeurt zeker ook niet dikwijls, dat de groote Parijsche modehuizen een Amerikaans product lanceeren, in samenstelling met door hen ontworpen modellen.

De schoenen op onze afbeelding zijn van Amerikaansche vinding. Het zijn rubber „regenschoenen“ welke onder de benaming „gaytees“

Nieuwe sjaals van „tulsikasha“, ontworpen door Rodier, in blauw, rood en grijs.

Het kopje is tegen den binnenkant van den zak gestikt, de hals onder den rand, zoodat het kopje er alleen uitkomt. Doordat de zak van boven dicht getrokken kan worden, krijgen we een ruche om het halsje. De zak is versierd langs den onderkant met ruim aangezette strookjes, welke over de zakjes vallen.

Ninette is het aardigst gemaakt van eenzelfde materiaal of kleurencombinatie als de bedsprei.

ANEMOON

HET VEELVULDIG WASSCHEN VAN FIJN EN
TEER ONDERGOED SCHAADT NIET, MITS U
DIT DOET MET

LUX

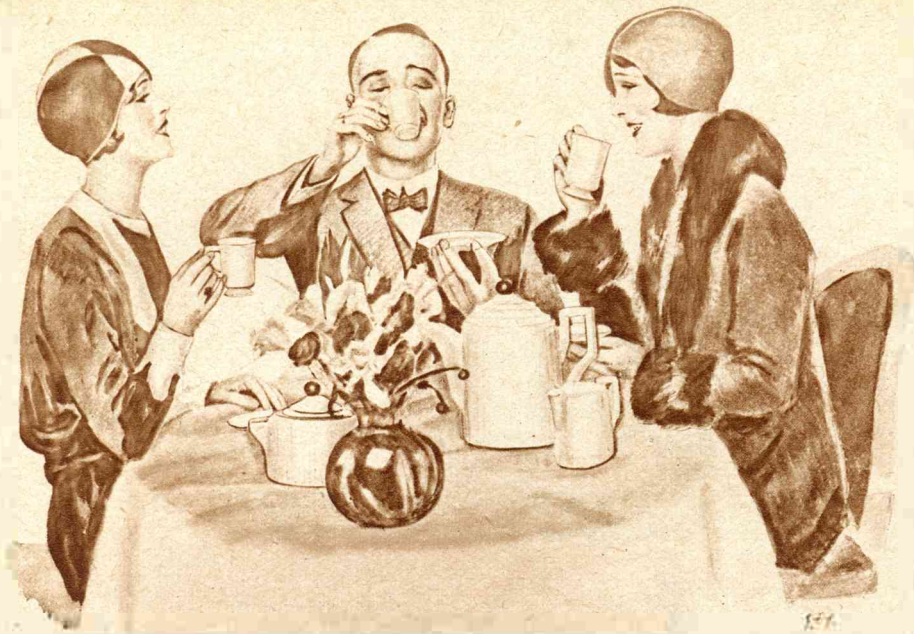
MAAKT OOK EEN UITSTEKEND SHAMPOO.

L9-27

Is het veilig
in water
't is veilig in Lux

TINE GEEFT LOES EEN KNIPOOGJE!

Dat beteekent: „Mondje dicht”. Loes weet wel, waarom. Tine's Wim namelijk, die al drie dagen over slechte koffie gebromd heeft, is vandaag al aan zijn vierde kopje bezig. Dat had Tine werkelijk niet gedacht. Nu blijkt het toch waar te zijn, dat die koffie Hag bijzonder lekker is, anders had hij al lang wat gezegd.

Over vier weken zal het geheim op een gezelligen avond onthuld worden. Ook de dokter bij wien Wim gisteren nog geweest is, vond het beter, Koffie Hag te gebruiken.

Voor Koffie Hag worden de beste koffiesoorten uit de hooggelegen plantages van Java, Arabië en Centraal-Amerika geïmporteerd. De koffieboonen worden in record-tijd gebrand, zoodat het heerlijke aroma geen tijd heeft, door den schoorsteen te ontwijken. Het blijft in de boon en daarom is de onschadelijke Koffie Hag ook zoo lekker.

Is U Verzamelaar?

Tegen inzending van onderstaanden bon ontvangt U gratis 10 wapenzegels met alle inlichtingen over het schitterend propagandawerk "De Nederlandsche Gemeentewapens", alsmede een prospectus betreffende een wedstrijd in het nateekenen van gemeentewapens. Knipt U dezen bon uit, voordat U het vergeet en zendt U hem nog heden op. U zult er later plezier en genot van hebben.

BON als drukwerk te verzenden aan de KOFFIE HAG MY., Prinsengr. 299-301, Amsterdam C.

Gelieve mij gratis en franco te zenden 10 wapenzegels, alsmede het drukwerk betreffende het verzamelwerk "De Nederlandsche Gemeentewapens"

Naam: Brab.-Limb.

Adres:

Plaats: Geldig t/m 25/11

Tegen de BENAUWDHEID

Wanneer slijm Uw luchtpijp en de takken, die naar de longen leiden, verstopt, kunt U de beklemmende benauwdheden, die bij de geringste inspanning optreden, afdoend ontgaan en Uw ademhaling weer vrij en ruim maken met de snel ingrijpende en slijmoplossende

AKKER'S ABDUSIROOP VOOR DE BORST

Prijs: F 1.50 F 2.75 F 4.50

Doelmatige publicatie van uw zakennieuws is van groot belang voor uw onderneming

KLIERZIEKTE is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patienten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

JUNICOSAN

EEN PROBAAT HUISMIDDEL

speciaal door **Doctoren** aanbevolen tegen **aandoeningen der Luchtwegen en Ademhalingsorganen**, vooral **chronische**, zoo als o. a.

Hoesten, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinkhoest, enz. enz.

Junicosan is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor **Reconvalescenten** na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt, Pharm.-Chem. Fabriek, opgr. 1745, Meuselbach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

GEBRUIK GETS-IT

Om likdoornpijn in 3 Seconden te verdrijven.

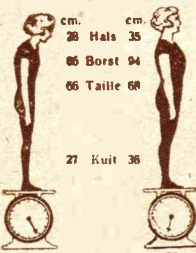
Een wonderbaarlijke, wetenschappelijke ontdekking maakt een einde aan likdoorns en eeltknobbels. Een druppel doet het werk en verdrijft de pijn in 3 korte seconden. De likdoorn verschrompelt, laat los, zoodat U hem gemakkelijk kunt wegnemen. Doctoren vinden het middel miraculeus. Past op voor namaak. Koopt de echte „Gets-it”. Overal verkrijgbaar. Prijs per flacon f 0.90. Imp. N.V. v/h HENRI SANDERS Keizersgr. 52. A dam

GETS-IT

Adverteeren doet verkoopen!

Weegt gij minder dan als normaal voor Uwe lengte moet beschouwd worden?

Hoe kunt gij gevulde lichaamsvormen verkrijgen en Uwe kracht en levenslust verhoogen?

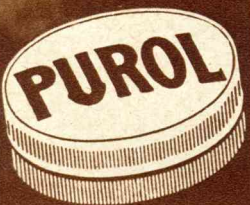

Zij die elegance en schoonheid wenschen, of kracht en energie, moeten na elken maaltijd een weinig **Sargol** nemen, en zij zullen spoedig met voldoening de gelukkige verandering constateeren die zich openbaart. **Sargol** is een kleine tablet welke die bestanddeelen bevat, dat elk voedsel gemakkelijk wordt opgenomen en waaruit het organisme alle mogelijke voordeelen trekt. Geef aan magere, zwakke nerveuse personen **Sargol**. Probeer eens het volgende: Laat U wegen en neem vervolgens na elken maaltijd een tablet **Sargol**. Weegt U van dien dag af elke week en ga door met regelmatig **Sargol** te gebruiken, totdat gij over de toename van Uw lichaamsgewicht en Uwer energie voldaan zijt.

Laat **Sargol** U toonen, dat U een normaal gewicht kunt hebben, waaruit U kracht, energie en gezondheid kunt putten. Een „Sargolkuur”, 6 doozen voldoende voor 6 weken, kost f 9.— **SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam**

Stoomwasscherij „Edelweiss” GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het behandelen van de huishoudwasch Specialiteit in stoomen en verven Depôts in alle plaatsen van Limburg Ververij en Chemische Wasscherij

Gesprongen Handen

Ruwe Huid Schrale Lippen Winterhanden Wintervoeten

Doozen 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Zorgt dat
Uw kousen
steeds
nieuw
blijven

Verft
ze
met

Tintex

35 cts.
p. pakje

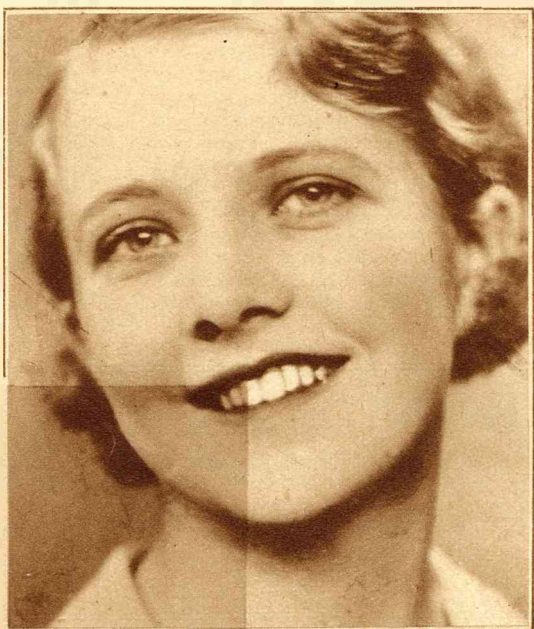
BINNEN VIJF MINUTEN KANTKLAAR

Gebruikt
tegen hoesten en
verkoudheid
uitsluitend:

PIX

PASTILLES

30 ct. PER DOOS

Tandaanslag

hetwelk mooie tanden
doet verkleuren.

„KAN ik er niets aan doen?”
schreef een jonge vrouw.
„Mijn tanden zijn geel en be-
slagen hoewel ik ze urenlang
poets, echter zonder eenig
resultaat.”

Thans, drie maanden later,
schrijft zij: „Mijn tanden zijn
nu even blinkend wit als die
ik altijd benijd heb.”

Thans heeft de wetenschap
ontdekt, dat in 9 van de 10
gevallen de oorzaak van ver-
kleurde tanden is te wijten aan
den tandaanslag die hen bedekt.

Deze is de grootste vijand der
tanden.

Gij kunt den tandaanslag met
Uw tong voelen, het is een
kleverig laagje. Door gewoon
borstelen kunt ge dit niet ver-
wijderen. Gij moet de weten-
schappelijke methode, die eerst
den aanslag oplost, bezigen. Dan
zal gewoon borstelen hem ver-
wijderen.

Stelt het beproeven van deze
nieuwe methode niet uit. Koopt
HEDEN een tube.

Pepsodent HANDELSMERK
GEDEP.
De Tandpasta die den aanslag verwijdert.

3058

Bij Gevatte Koude

Influenza, Griep en
Koorts; Rheumatiek
Hoofdpijn en Kiespijn

Sanapirin-
tabletten

Wettig beschermd tegen Vervalschingen
Prijs 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

GEEN KANS

GEEFT PIETER - DE SMEERPOETS-GEEN KANS

Hij is onzichtbaar en dringt dus heel
mak'lijk Uw huis binnen, met het
stof en de modder van de straat, in
het zwart van kachel en kolen, met
de etensresten.

Steeds strijdt de huisvrouw tegen
hem en in het bijzonder in Pieter's
moeilijksten tijd - de schoonmaak.

Laat ons met z'n drieën hem verslaan.

Pieter heeft 3 doods vijanden:

**Een goede Huisvrouw, Edelweiss-
zeepoeder en Sneeuwwitgloor.**

Zorg vooral in de schoonmaak, dat Edelweiss steeds
bij de hand is. Gordijnen, tafelkleeden en wollen dekens
worden zonder moeite prachtig in een lauw sop gewas-
schen. En geschilderd houtwerk wordt met Edelweiss
glanzend nieuw.
Sneeuwwitgloor is niet alleen een goed bleekmiddel,
maar voor het reinigen van vloeren, gootstenen, wasch-
tafels en closets is het een onovertroffen reinigings- en
ontsmettingsmiddel.

EDELWEISS ZEEPPOEDER
SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

DANKBETUIGING

Ondergeteekende betuigt hiermede haar oprechten dank
aan de directie van Limburg in Beeld, voor de haar
gedane uitkeering groot

Vijf Honderd Gulden

overeenkomstig de GRATIS ONGEVALLEN-VER-
ZEKERING verbonden aan een abonnement op
Limburg in Beeld.

Deze uitkeering geschiedde, wegens een ongeval met
doodelijken afloop wijlen haar echtgenoot overkomen,
die bij de relletjes te Maastricht een kogelschot in
de maagstreek kreeg, waaraan hij is overleden.

(w.g.) Wed. M. Houben-Achten

Maastricht, Ruttensingel 115

7 Nov. 1929.

LINOLEUMWAS „GLIM”

wetenschappelijk samen-
gesteld, dus het behoud
van Uw zeil.

Nr. 2

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-
Indië: f 7.- per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentieën wende men zich tot de Administratie van
dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)